

THOREGON

Horst Hoffmann

POSBIOVÉ NEPLÁČOU

Přeložil Jiří Podbrdský

1.

I. červenec 1289 NGL, 47 Tucani. „

„Ne, ty nepůjdeš!"

„Ale proč ne?"

„Říkám ti to naposled, Boobere. Nemůžeš s námi letět, protože skenování by tě zabilo. A dost řečí! Nechci už nic slyšet!"

Vilík se rozplácl na podlaze a pohlédl zkormouceně na „svého" Posbiho. Přímou škemral o soucit okem, nacházejícím se na

konci spirálového, komíhajícího se teleskopu.

„V... vůbec nic, Relebo?" špitl.

„Už ani slovo," sjel ho velitel BOXU-7443.

„My syntronicko-biologičtí roboti máme nový štít proti skenování, vy ale ne. Ani by vám nebyl nic platný, protože u vás se nedá rozštěpit vědomí."

Jako lívanec rozteklá plazmová bytost ze Světa sta sluncí, jménem Boober, se zachichotala a pobaveně se zavlnila. Relebo se mezitím zoufale pokoušel odeslat palubním interkomem poslední dotazy a pokyny šesti svým podřízeným. Tlačil ho čas,

terranský bojový svaz začal s odpočtem k útoku a spoléhal na spřátelené roboty.

„Rád bych věděl, čemu se tak pitomě řehníš, Boobere“ vyprskl rozčileně Posbi. „Já...“

„... -už nechceš slyšet ani slovo, já vím,“ přerušil ho Willy. „Zní to vždycky ale tak legračně.“

„Co?“ zavrčel Relebo a musel se nutit ke klidu. Často proklínal den, kdy Posbiové prodělali evoluční skok a byla jim dána do vínku schopnost vyvolávat v sobě a prožívat city.

„No třeba když o sobě mluvíš jako o syntronicko-biologické bytosti. To by ses pak musel jmenovat Synbi, a ne Posbi - pozitronicko-biologický robot,“ prohlásil Boober a kuckal se smíchy.

„Vilík nejspíš zní lip, co?“ vyštěkl Posbi. Vzápětí vytáhl kombimet a přepnul na paralyzaci. „Boobere, musím splnit důležitý úkol. Ještě cekni a znehybním tě. A myslím to smrtelně vážně.“

„No dobrá, dobrá!“ vykřikl plazmový tvor vypadající jako rohožka, zasunul teleskopické oko a odpízl se o několik metrů dál. Uvědomil si, že tentokrát to poněkud přehnal s pošťuchováním svého Posbiho. Bylo mu jasné, jak si Relebo váží toho, že je syntronicko-biologický robot, Všichni Posbiové už prošli příslušnou přeměnou, Boober se ale ještě nesetkal s žádným, který by kvůli tomu vyváděl jako jeho pán a chránělec.

„Telinere, jak daleko jste s tím pomocným člunem?“ vykřikl velitel.

Vilík opět opatrně po vy sunul oko. Pomalu jím otáčel na teleskopické spirále a sledoval obrazovky, na nichž byly vidět nejruznější sektory vesmíru. Zatímco Tellner sděloval, že ostatních šest Posbiů je už na palubě člunu a čeká jen na Releba, spatřil Vilík trojrozměrně formace flotil, které se shromáždily v této kosmické oblasti, aby pozorovaly Tolkandy a držely je v šachu,

Neviděl přirozeně všechny, protože deset tisíc černých halutských lodí, šest tisíc pozemšťanských jednotek, dobré dva tisíce plavidel ostatních národů Mléčné dráhy a kolem dvou tisíc fragmentálních lodí Posbiů se nedaly vtěsnat do hologramů.

A už vůbec se v nich nedalo zobrazit dvě stě tisíc tolkandských ježatek, které se rozptýlily v prostoru 47 Tucani a izolovaly 26 planet, na nichž si cizí invazoři zřídili základny. Tam pak těžili obrovské spousty surovin a v rozlehlých továrních komplexech z nich vyráběli neznámé materiály.

Gigantické článkovité lodi vetřelců Boober ani nepočítal. Právě dorazilo devatenáct dalších.

Proti této přesile nemohli mít Galaktikové přece vůbec žádnou šanci! A Relebo se určitě zbláznil! Zmocnilo se ho velikáš-štvi nebo ho unavil život - případně obojí najednou!

„Jsem hotový,“ oznámil velitel poté, co se krátce spojil hypervysílačkou s vrchní velitelkou pozemšťanské flotily Fláme Gorbendovou. Ta se předtím zjevila v kulatém výřezu velké trojrozměrné obrazovky, na níž byl vidět klínovitý útočný roj „o síle tisíc jednotek. „V době mé nepřítomnosti převezme velení Kaapoll. Pokud se nevrátíme, stane se mým nástupcem a jeho rozkazy budou platit stejně jako mé,“ prohlásila. „Ne!“ vykřikl Boober. Viděl, jak se Relebo chystá přejít k šachtě. Posbi měl asi metr vysoké eliptické tělo z blýskavého plastu, z kterého čouhaly dva páry kovově se lesknoucích tykadlových paží, jež byly schopny dosáhnout délky až pěti metrů. Normálně ale nebyly delší než jeden metr. V těle byl kromě otvorů pro chapadla rovněž otvor pro kombimet usazený na kloubu tak, aby se z něj dalo střílet do všech stran.

Pod „vajíčkem, už nebyly žádné údy.

Relebo se jednoduše vznášel pryč z velitelského můstku na antigravitační podušce.

Boober mu vtekl neuvěřitelnou rychlostí do cesty a vytvořil ze svého amorfního těla třímetrovou, ne však příliš silnou stěnu, z níž se vysunulo tykadlo se svraskanou hlavičkou. „Nikam nepůjdeš!“ křikl Vilík na svého pána a chráněnce (alespoň podle jeho názoru). „Váš antiskenovací štít nebude fungovat a Tolkandové vás zabijí. Spálí vás na škvarek a vymažou vám paměť!“

Když plazmový tvor spatřil, jak Posbi vysouvá kombimet, zavřestl: „Musím tě chránit! Život by pro mě ztratil smysl, kdybys mou vinou zahynul! Relebo - ne, ne-miř na mě, prosím! Vždyť mě potřebuješ! Bez mé ochrany a rad...“

„...mi bude mnohem líp,“ dodal velitel BOXU-7443 poté, co Boobera paralyzoval a zatáhl kombimet zpátky do oválného trupu. Suše se uchechtl a zamířil k pomocnému člunu. Dobře si uvědomoval, že se směje naposledy, protože se z něj stane někdo docela jiný, až protivník zaktivuje skenování.

Musel si to však prožít, záleželo na tom mnohé. Možná budoucnost celého jeho národa, možná budoucnost celé galaxie.

^ A ^

Tolk 17 bylo označení pro jeden z dvaceti šesti světů s tolkandskými základnami a továrnami ve 47 Tucani. Hvězdokupa vzdálená 16 000 světelných let od Sluneční soustavy, ležela na okraji galaxie a nacházely se v ní staré hvězdy typu II a červení obři - což byl důvod, proč sem prakticky nikdy nezaletěly žádné výzvědné a kolonistické pozemšťanské lodě. Planety byly rovněž staré a nehostinné, nebyly na nich podmínky k životu.

Tolk 17 byla třetí z celkem šesti planet

přináležejících červenému obrovi, kterou vůbec poprvé zaznamenala výprava vyslaná do 47 Tucani už před několika staletími a zatřídila ji jako EX-2776. Šlo o šedohnědé vesmírné těleso o průměru necelých 19 000 kilometrů s řídkou, kdysi snad hustou atmosférou a vládly na něm průměrné teploty těsně nad bodem mrazu. Gravitace na povrchu činila jen 1,2 g, což svědčilo poměrně malé hustotě hmoty a tedy i pravděpodobně o skromných zásobách významných surovin.

Galaktičtí pozorovatelé si proto kladli otázku, proč se Tolkandové i přesto usadili na Tolku 17 a izolovali planetu od okolního vesmíru. Co tam vlastně hledají, když přece v první řadě těží a zpracovávají rudy? Obsazené světy tohoto typu byly celkem tři a Posbiové se po zralé úvaze rozhodli, že se pokusí nepozorovaně přistát právě na Tolku 17.

Šli do téhle akce z vlastní iniciativy, nikdo je nenutil. Každý z galaktických národů, které se zde shromáždily, měl při střetnutích s cizinci své výhody a nevýhody. Síla Posbiů spočívala v tom, že mohli hladce přistávat a operovat i na světech obsazených Tolkandy a obestřených skenovacími zařízeními. Umožňoval jim to mikročip ne větší než muší oko, který jim byl implantován v místě dotyku syntoniky a bioplazmy.

Tento antiskenovací čip zajišťoval, že se v případě kontaktu Posbiho se skenováním (nebo s jinou formou pokusu o mentální ovlivňování) nově zformovala bionická síť. Skenování tedy mohlo postihnout pouze plazmu, nemělo ale žádný vliv na syntoniku.

Oddělily se od sebe obě složky posbiového „vědomí“ a syntonika pracovala podle svého základního naprogramování a zadaného úkolu. Plazma trpící zařízením vzbuzujícím šílenství byla zatlačena zcela do pozadí. Říkalo se tomu bionická uzávěra nebo přehrada.

A proto také dostali Posbiové povolení odstartovat do akce. Spojenci měli krýt svými pěti sty plavidly nepozorované přistání robotů a poskytnout jim čas, aby se porozhlédli na Tolku 17 a zkusili vypátrat Jeho tajemství.

Celá mise byla pečlivě naplánována. Když se 22 metrů dlouhý, krabicovitý, fragmentální, pomocný člun odlepil do mateřské lodi BOX-7443 a zamířil k cílové planetě, dal se do pohybu také pozemšťanský svaz pod velením Fláme Gorbendové. Ve vzdálenosti dvanácti světelných let odstartovalo rovněž pět set fragmentálních lodí.

Několik minut předtím, než začne průzkumný člun nalétat na planetu, měli Terranci a Posbiové po krátkém lineárním manévru vyrazit z meziprostoru a stínově zaútočit na asi tři tisíce ježatek, hlídkujících kolem Tolku 17, aby vytvořili potřebnou skulinu pro průnik robotů.

Tentokrát to muselo vypadat tak, jako by se Galaktikové skutečně rozhodli dobýt planetu. Jen tak měli Posbiové jakou s takous šancí se na ni dostat.

BOX-7443 zaujal pozici ve vzdálenosti patnácti světelných let od EX-2778, poblíž pozemšťanské flotily. Když Relebo zahájil naprogramovanou lineární etapu přiblížení k červenému obrovi, uslyšel, jak se Dorinel tiše uchechtl. Udiveně se otočil k robotovi s humanoidním tělem, kterého by si mohl každý v šeru nebo na velkou vzdálenost splést s člověkem. Měřil pouhých sto šedesát centimetrů a mohl dát svým údům libovolný tvar.

„Smím vědět, co tě tak rozveselilo?“ zavrčel velitel.

„Zrovna se snažím představit si, jaké by to asi bylo, kdyby se Pozemšťanům skutečně podařilo s naší pomocí zničit tři tisíce tolkandských ježatek. A s vylepšenými kompenzátory 5D indiference by mohli mít docela slušnou šanci. Snáz nyní rozlišují bodlinaté lodi, a jak jsem slyšel, mají pa-

desátiprocentní úspěšnost zásahů. Co by Terranci v tom případě udělali? Obsadili by Tolku 17 a bránili ho proti všem dalším útokům?“

„Co by tam dělali?“ namítl Relebo. „Zprv by tam stále ještě působilo skenovací záření a zadruhé nejde o důležitou planetu. Význam má jen to, co se tam děje a naším úkolem je to vypátrat.“

„Mimoto,“ vmísil se do debaty Illgen, připojený v těsné velitelské kabině na navigační přístroje, „je vylepšeným kompenzátorem vybaveno jen několik málo pozemšťanských lodí. Jak tvrdí Fláme Gorbendová, na Halutu a Camelotu se pracuje na plné obrátky a potrvá hodně dlouho, než budou mít ty přístroje k dispozici všechna naše plavidla...“

„Možná hezkých pár měsíců,“ doplnil no velitel. „Za dvacet vteřin se zmaterializujeme na dráze čtvrté planety v dva tisíce sedm set sedmdesát osm. Pak se musíme maximálně soustředit. Chce ještě někdo něco říct?“

„Já mám strach,“ přiznal se Swallob. „Bojím se, že antiskenovací štít nebude fungovat tak, jak doufáme.“

„Štíty jsou prověřené,“ uklidnil ho Relebo. „Vydrží.“

To byla jeho poslední slova, než se fragmentální loď vrátila zpátky do normálního prostoru uprostřed soustavy obřího slunce za čtvrtou planetou. Pomocný člun se prohnal ve velké vzdálenosti kolem ní, a přesně za dvě vteřiny se vynořil v dosahu tolkandských lokátorů v místě, kde vyrazil z lineárního prostoru početný útočný roj pozemšťanských lodí, které okamžitě zahájily palbu na ježatky, rozmístěné kolem Tolku 17.

^ X ^

Všechno bylo pečlivě vypočítáno předem. Posbiové viděli na monitorech dál

kových zaměřovačů, jak Tolkandové stahují z oběžné dráhy asi tak třetinu svých lodí a posílají je vstříc útočníkům.

Fragmentální Člun se vrátil hlouběji do soustavy, těsně před druhou krátkou lineární etapou. Ta následovala poté, co se v jiném místě poblíž Tolku 17 materializovalo dalších pět set pozemšťanských lodí, které se vzápětí vrhly do útoku.

Kvůli strukturálním otřesům a celkovému chaosu bylo téměř nepravděpodobné, že by se Tolkandům podařilo lokalizovat průzkumný člun. Když se Posbiové vynořili několik tisíc kilometrů nad cílovou planetou, zuřila bitva mezi Pozemšťany a Tolkandy naplno. Ochranný deštník sestával už jen z několika málo jeztek, a když proniklo do Einsteinova prostoru ještě pět set fragmentálních lodí, měli roboti volnou cestu. Nebylo možné zaměřit manévry pomocného člunu v energetickém pekle, jež se rozpoutalo kolem planety.

Okolní vesmír byl v plamenech a člun se hnál k Tolku 17. Atmosféra ho prakticky nebrzdila a na okamžik to vypadalo, že se každou chvíli roztříští o jeho drsný povrch. Posbiové měli strach. Ulevilo se jim, když se upravily hodnoty tak, jak bylo plánováno, a člun přešel na kurz, který ho měl dovést k největšímu z těžních a zpracovatelských komplexů.

Nikdo se jim nepostavil. Po obloze nad nimi se míhaly blesky, a čím víc se blížili k cíli, tím víc se zplošťoval úhel letu člunu. Už se daly pouhým okem rozlišit první detaily na povrchu, osvětlované světelnou bouří, zuřící nad planetou.

A každý záblesk možná znamená explozi jedné lodě, pomyslel si Relebo.

To se měli dozvědět zakrátko. Po osmi minutách snížili rychlost na pouhých tři sta kilometrů v hodině a zpomalovali dál. Už před sebou viděli věže a haly, doly a lomy.

V místě, kde přistáli s člunem, nic nenasvědčovalo tomu, že zde něco objeví.

A také se s nimi začalo cosi dít. Relebo nakrátko pocítil vliv skenování. Zmátlo mu smysly a vyvolalo v něm bolest. Zmizelo stejně rychle, jako se objevilo.

Nacházeli se uprostřed pole skenovací-. ho záření a nic už se jim nemohlo stát.

„Vystoupíme," řekl Posbi.

^ A ^

Byly zde celkem tři povrchové doly. Byly to obrovské díry, vyhloubené do slupky planety. Energetické lopatky kola o průměru několika desítek metrů, umístěného na předku velikánského vykladače, se zakusovaly do půdy a posunovaly ji k namodralé zářící energetickým dopravníkům, které po dvou kilometrech ústily přímo do bachratých věží.

„Stejně rychle jako se tyto haldy planetové substance dopravují dovnitř, se musejí i zpracovávat a transportovat dál, jinak by věže praskly," oznámil Relebo vysílačkou svým pěti průvodcům (Illgen zůstal ve člunu jako pilot a strážce) chladně a věcně. Z hlasu se mu vytratil jakýkoli cit.

Syntronická složka převzala veškerou kontrolu, biosubstance jako nositelka emocí byla „vypnutá".

Pojem „planetová substance" dostal v následujících minutách jasnější podobu. Posbiové totiž získali první informace o testech, které provedly vypuštěné mikrosondy v matérii vytěžené v různých hloubkách. Povrch Tolku 17 sestával ze směsi písku, odumřelých jednobuněčných mikroorganismů a látky organického původu, která nezpráchnivěla, nýbrž se z neznámého důvodu zachovala ve stavu polovičního rozpadu a působením gravitace se zhustila.

Nebyly zjištěny sebenepatrnější stopy života.

Relebo se vznášel těsně nad povrchem,

na špičce svého nepočteného komanda k nejbližší věži. Dosud nic nenasvědčovalo přítomnosti Tolkandů. Možná tu dole na planetě všechno obstarávali roboti. Pak by tu ale musely být detektory a bezpečnostní systémy. Bylo možné, že Tolkandové se cítili na Tolku 17 naprosto jistí díky mohutné flotile ježtek, ale velitel na to nemínil spoléhat.

Když dorazili těsně k věži, Posbiové vystoupili do výše a proklouzli dovnitř jedním z otvorů, z nichž vycházela matně zelená záře – stejná, jaká se linula z vysokých stožárů a osvětlovala celý důl. Roboti ji zprvu téměř neregistrovali, jak ale postupně ubývalo světla, všímali si čím dál víc.

Zdálo se, že Galaktikové ve vesmíru ztratili k ústupu. Zaútočí opět, až dostanou od Releba smluvený signál.

„Doufám, že naše akce nepřinesla příliš mnoho obětí,“ pomyslel by si v této chvíli velitel, kdyby byla normální situace. Takhle ale jen sdělil vysílačkou ostatním: „Musíme zjistit, na co se zde zpracovávají planetové suroviny. Bude-li potřeba, rozdělíme se. Sejdeme se pak u člunu, a to nejdéle za hodinu.“

Pět Posbiů mu potvrdilo příjem zprávy. Otvorem se dostali do rozlehlé kulaté haly, zabírající celé jedno poschodí věže. Ani zde nebyli vidět žádní Tolkandové. V hale stála spousta strojů a energetických dopravníků, nikde ale nebylo vidět živáčka. Zařízení neobsluhovali ani roboti. Nikde žádný Neez, Gazkar, Alazar, natož Eloundar. Jak se zdálo, všechno tu bylo plně automatizováno.

Relebův logický rozum se ptal, k čemu je tedy zapotřebí zeleného osvětlení. Odpověď byla pouze jediná — musely tu někde být živé bytosti.

Otvor, kterým pronikli Posbiové do věže, byl jeden z menších. Většími se sem dopravovaly spousty vytěžené matérie. Tu pak energetické nosné pole nasypávalo do

obrovského trychtýře, z kterého se ozývalo hlasité skřípění. Jinak ve věži vládlo mrtvolné ticho. A přece se tu muselo odehrávat cosi důležitého, když Tolkandové izolovali planetu uzávěrou o síle tří tisíc lodí.

Bylo pravděpodobné, že Tolkandové správně posoudí prudký útok Terranií a Posbiů jako klamný, což byla ostatně pravda. A správně odhadnou, k čemu sloužil. Bylo jasné, že Relebo a jeho společníci budou mít brzy potíže. V tom případě měli průzkumníci odeslat bleskovým impulsem spojenecké flotile všechno, co stačili vypátrat, dřív než je stihne zkáza.

Dorinel objevil první šachtu, vedoucí do nižších poschodí věže. Telineer skoro současně hlásil, že našel šnekovitou rampu, vedoucí rovněž dolů. Velitel vzal s sebou do šachty Dorinela a Swalloba. Telineerovi, Modanovi a Gabezovi přikázal, aby vypátrali, kam vede točitá rampa.

Že nejde o antigravitační šachtu, poznal Relebo ve chvíli, kdy dosedl na vlastní antigravitační podušce, po-18 metrech, na pevné dno. Také zde zalévalo okolí zelené světlo. Vysunul kombimet a zamířil ke středu tohoto poschodí, kde ve vaně o průměru dvacet metrů přistávalo to, co se vysypalo ze sila, do jehož horního trychtýře dopadala matérie.

Na první pohled to budilo zdání, jako by se zde opět zahušťovala a měnila vytěžená hmota. První výpočty vypovídaly o tom, že se tak děje tvrdým ozařováním.

Tellner hlásil, že náhle zaměřil tepelné záření, ovšem rozptýlené, jako by přicházelo zpoza nějaké clony. Relebo ho nabádal k zvýšené opatrnosti.

Matérie stékala soustavou potrubí líně jako šedohnědá kaše do vany a energetická pole ji na třech místech cpala do trubek ústících do dna vany, odkud se dopravovala dolů. Trubky měly průměr víc než dva metry.

Odeber vzorek, Swallob, a analyzuj ho!"

řekl Relebo.

Swallobovo kulaté tělo byla vlastně jakási laboratoř. Vyjel z něj tucet chapadel, na jejichž koncích byly sběrací a měřicí sondy, a ponořila se do vany. Tyto nástroje zakrátko dopravily do trupu potřebné dávky „kaše“ na vyhodnocení. Tykadlové paže odesílaly výsledky bezprostředně syntronické složce vědomí.

„Rozdílů oproti prvním analýzám substance jsou značné," informoval Swallob vysílačkou své druhy. „Došlo k opětovnému zhuštění v tom smyslu, že byla komprimována hmota z povrchu. Od hmoty, sem dopravené, bylo odděleno a následně dezintegrováno osmdesát osm procent vytěžené suroviny. Šlo přitom výhradně o anorganické součásti."

„To vysvětluje skutečnost, že věže nepraskají," prohlásil Relebo. „Dá se zjistit nějaká změna v látkách, které nebyly odstraněny?"

„Ty byly ozářeny," dopověděl Swallob. „Je mi líto, ale nemohu podat žádné informace o druhu tohoto zařízení."

„Sneseme se ještě níž," nařídil Relebo. „Chci zjistit, kam vedou tyhle tři trubky."

Našli ústí další šachty a už byli na cestě dolů, když jim Tellner oznámil, že se dostali do obrovského skladu a narazili na Gazkary, kteří po nich začali okamžitě pálit. Současně zavylu poplašné zařízení.

„Snažte se přežít!" vykřikl Relebo. „Pokud vás nebudou pronásledovat, stáhněte se zpátky k pomocnému člunu!"

Věděl, že se to možná rovná rozsudku smrti - rozsudku smrti pro potlačenou bioplazmu. Nemohl ale pro své druhy udělat vůbec nic. Posbíové si mohli před akcí teoreticky nechat odstranit biologickou složku vědomí, ale nechťeli. Bránili se argumentem, že syntéza syntroniky a plazmy z nich *čím jednu* bytost. Byli odhodláni raději vytrpět přechodná muka než

oddělit obě složky svého vědomí. To už by Galaktikové mohli klidně posílat do akcí „obyčejné" bojové roboty, namítali.

Ti se však hodili k čistě sabotážním úkolům, ale ne k průzkumným operacím, jako byla tato.

^ A ^

Relebo tentokrát přistál v rozlehlé obdélníkové hale, široké nejméně padesát a dlouhé dvě stě metrů. Také zde všechno tonulo v zelené záři - stroje, potrubí vyčuhující ze stěn a ze stropu a transportní pole přemísťující dál to, co do nich líně vytékalo z trubek.

Byla to planetární substance, tentokrát ale v ještě kašovitéjším stavu. Swallob odebral vzorky a potvrdil, že do směsi uhnětené nahoře ve vaně bylo přidáno čtyřicet procent vody.

Relebo odjistil kombimet a vzal to podél jednoho transportního pole, jež ústilo do čtvercového bloku, sahajícího až do stropu. Bylo mu jasné, že se zde co nevidět objeví Tolkandové, když již objevili tři Posbie z druhé skupiny a spustili poplach. Do té doby bylo třeba získat co nejvíc dalších informací.

Kaše mizela v bloku pět metrů širokým čtvercovým otvorem. Relebo se vznesl podél něj a na druhé straně transportního pole spatřil podobný otvor - z bloku ovšem nevycházela beztvářá hmota, nýbrž nepřetržitě jakési hranoly o rozměrech desetkrát dvakrát tři metry.

„Jde o proměněnou planetární substanci vylisovanou pod obrovským tlakem," oznámil vysílačkou Swallob, když odebral vzorek z jednoho hranolu.

„Dál!" zvolal Relebo a sunul se dál podél pole, všechny své robotické smysly soustředěny na zpracovací zařízení a případné útočníky.

Halu rozdělovala na dvě poloviny třípy-

tivá zastená, za kterou hranoly mizely. Všichni tři Posbiové jí hladce pronikli, nebyla vytvořena z neprostupné nebo dokonce smrtelné energie. Ale zajišťovala, že v obou polovinách haly vládly zcela rozdílné teploty. Roboti se nyní nacházeli v té, kde bylo 56 stupňů Celsia pod nulou.

„To znamená, že se zde planetární substance šokově zmrazuje a pak se transportuje dál,“ prohlásil Relebo a vzápětí se opravil, když si všiml, jak na údajném konci haly jsou hranoly zvedány anti gravitačním polem a vršeny na sebe v úhledných řadách. Vlastní hala měla na délku tři nebo také čtyři sta metrů a byly zde uskladněny už tisíce hranolů planetární substance.

Relebo však už neměl čas o tom déle uvažovat, protože se objevili první Gazkarové a zahájili na tři Posbie palbu z projektorů ukrytých ve stropu.

^^^

Tolkandští válečníci, podobní obrovitým broukům, se museli předtím schovávat za deflektory a tepelnými štíty. Vynořili se z mezery mezi navršenými hranoly a stěnou. Bylo jich nejméně dvacet a Posbie prozatím zachránilo to, že na ně pálili z paprskometů zabudovaných ve stěnách a na stropě.

Roboti okamžitě kolem sebe aktivovali ochranná pole. Byli dobře vyzbrojeni, i když neměli k dispozici SERUNY, které vytvářely ochranné štíty už v okamžiku, kdy se nablízku aktivoval byt' jediný projektor. Přesto byli Relebo, Dorinel a Swallob už dávno v bezpečí, když se na ně ze všech stran snášely cukavé, rezaté paprsky.

Toto bezpečí však bylo velmi klamné, jak zjistili vzápětí, když se Swallobův štít zhroutil pod bodovou palbou z několika zbraní současně a další dávka proměnila analyzačního Posbiho v nepotřebný šrot.

Sběhlo se to neuvěřitelně rychle.

Relebo sledoval, jak Swallob zrychlil a vletěl do houfu útočících Gazkarů, aby zničil alespoň několik z nich, až exploduje, a neohrožil vlastní druhy. Navíc zjistil, že automatická děla se nyní zaměřila na něj, když se dostal do blízkosti hranolů. To se muselo stát pouze na spěšný rozkaz nějakého Gazkara.

Uvědomil si to ještě dřív, než se Swallob rozplynul v oslnivé, ohlušující explozi a zabil při tom polovinu Gazkarů. Halou svištěly odštěpky a plastové součástky. Jen zázrakem nezasáhly Releba ani Dorinela.

Gazkarové, kteří přežili, jako by na okamžik dočista zapomněli na vetřelce. Jeden z nich prudce gestikuloval a ukazoval na jeden explozí zčásti rozervaný šedohnědý hranol. V nejpřednější řadě hranolů zela obrovská díra.

„Přeletíme hranoly,“ přikázal Relebo vysílačkou svému druhovi. Velitel ještě předtím si stačil uložit všechna data, která mu odeslal Swallob. „Neodváží se ohrozit substanci, když se dostaneme za hranoly, budeme relativně v bezpečí. Musí tam být nějaký východ, kterým je překládají nejspíš do kosmických lodí.“

Dorinel potvrdil příjem. Společně s velitelem začali pálit na projektory automatických děl, které objevili. První z nich vybuchly. Na stěnách se škvařil plast, stékal i ze stropu a se sykotem se vypařoval v energetických štítech, když se Posbiové vznesli. Gazkarové se už vzpamatovali z šoku a znovu po nich začali střílet.

Relebo si dobře uvědomoval, jak rychle by je mohl stihnout Swallobův osud, kdyby se včas nedostali za hromadu hranolů. Zuřivě pálil z kombimetu a Dorinel vysunul hned čtyři zbraně najednou a rovněž střílel kolem sebe. A rozhodně ne naslepo.

V jedné chvíli dosáhl Releboův ochranný, štít hranice maximálního zatížení, ale nakonec to oba Posbiové přece jen zvládli.

Vřítíli se do dvoumetrové mezery mezi hranoly a stropem haly a velitel ještě stačil zaregistrovat, že Gazkarové zastavili palbu. Projektoři zbraní vmžiku pohasly.

Zelené světlo bylo všudypřítomné a ozářovalo i tuto část haly.

Relebo a Dorinel se vznášeli nad řadami šedohnědých hranolů. Muselo jich zde být víc, než se původně domnívali. Ozval se Tellner a sdělil jim, že on a jeho dva druhové se ocitli v podobné situaci a podařilo se jim prorazit ven energetickým polem, oddělujícím dvě zóny s rozdílnými teplotami.

Relebo a Dorinel překonali bez problémů stejné pole o několik vteřin později. Orientovali se podle radiových impulsů ostatních tří Posbiů, kteří už byli na cestě k pomocnému člunu.

„Vytvarovaná hmota má pro Tolandy obrovský význam,“ ozval se Dorinel. „A přesto nabízejí případným sabotérům slušnou šanci, když nechávají hromady hranolů nechráněné zvenčí. Případá mi to nelogické.“

„Mně ne,“ namítl velitel.

Víc nemusel říkat.

Na obloze se objevilo pět světelných bodů zřejmě přivolaných poplašným zařízením v hale. Rychle se blížily k dolu a zářily čím dál jasněji. Relebo přikázal vysílačkou Illgenovi, aby nastartoval fragmentální člun a uvedl ho do bojové pohotovosti. Vypadalo to, že ústup neproběhne zrovna hladce.

Poté odeslal smluvený signál flotile nacházející se ve vesmíru.

Tellner, Gabezo a Modana se už nalodili do člunu. Relebo a Dorinel je následovali za několik málo vteřin. Illgen zvedl plavidlo plným tahem motorů do výšky a pak se stalo to, co Relebo očekával.

Hala, z které uprchlí před chvilkou, se rozplynula v jedné jediné mohutné explozi jako první. Postupně vybuchovaly také

další haly a k obloze stoupal jasný ohnivý sloup. Tlaková vlna mocně zasáhla posbiovský člun a odhodila ho o několik kilometrů dál, než se Illgenovi podařilo opět získat vládu nad řízením.

fragmentální člun se řítí jako kometa řídkou atmosférou vzhůru. Pět tolkandských kosmických plavidel, přivolaných poplachem, provádělo nesmyslné manévry, než se jejich piloti konečně odhodlali k pronásledování. Exploze hal je musela zaskočit natolik, že ztratili drahocenné vteřiny. Toto zpoždění už nemohli dohnat.

Illgen byl jako srostlý s malým Člunem. Navedl ho s obrovským zrychlením do volného vesmíru dřív, než jej stačily sestřelit tolkandské ježatky. Přesl do lineárního prostoru aniž ochranný štít člunu dostal jediný zásah.

2. 7. červenec 1289 NGL, Fláme

Gorbendmá.

Ztichl dokonce i Boober. Nikdo na velitelském můstku BOXU-7443 nepromluvil jediné slovo, když Relebo podával hlášení vrchní velitelce pozemšťanských sil, jež obsahovalo nashromážděné informace, veškerá data a Swallobovy analýzy. Nyní se jimi měli zabývat terranští a halutští vědci. Možná se jim podaří zjistit, z čeho se skládá kaše z planetární substance z Tolku 17, slisovaná do hranolů a jaký má význam pro invazory.

A pokud uspějí, budou moci děkovat tomu, pro kterého nyní truchlí. Swallob už není mezi živými. Stejný osud mohl postihnout klidně Releba či ostatní členy průzkumného komanda. Oni ale vyvázli bez úhony a analyzátor je mrtvý.

Hluboký smutek však jen doplňoval celkovou atmosféru zániku a zmaru, jíž trpěli

syntronicko-biologičtí roboti. K tomu se navíc přidružovaly dozvuky trýznivé bolesti, jež způsobilo skenovací zařízení biologickým složkám jejich vědomí. Ty byly nyní opět „připojené“.

Kdyby biokomponenta tvořila polovinu vědomí v době, kdy byli na Tolku 17, neopustili by planetu živí, to věděl Relebo dobře. Pamatoval si každý rozkaz, který vydala jeho syntronická součást. Kdyby na jeho rozhodování působila také bioplazma, zachoval by se v té které situaci jistě docela jinak.

A přece nedokázal zabránit Swallobově smrti.

Swallobův Vilík Drally ležel v koutě velitelského můstku rozplácly jako lívanec a už celé minuty nedělal nic jiného, než se jedinou vysunutou pseudopaží poléval čpavou tekutinou. Nešlo o nic jiného než o vysokoprocenní kořalku. Stejně jako jeho proslulí předkové i Drally se takto trýznil a trestal za to, že nedokázal přispět ničím k tomu, aby zachránil svého Posbi-ho.

Boober si nechával svůj zármutek pro sebe, ale znal Drallyho velmi dobře a mohl přísahat na to, že jeho soukmenovec na sebe lije nebezpečnou látku nejen proto, aby otupil bolest, ale také sám sebe - což bylo přirozeně spojeno s příjemným opojením, jež se plazmovým bytostem zalíbilo už před tisíci lety.

„To chcete truchlit věčně?“ vykřikl Boober po chvíli odvážně. Jemně se přilísal k Relebovi a vysunul velké kulaté oko. Komíhalo se na dlouhém tykadlu před velitelským „obličejem“ a místo zornice se v něm hypnoticky otáčela spirála.

Když ho Relebo od sebe neodstrčil, mluvil Willy tiše a zapřísahavě dál: „Swallob je po smrti. Oplakáváme a...“ krátce otočil oko na Drallyho a dodal: „A zaléváme ho, tím ho ale neoživíme. Obětoval se a možná tak zachránil mnoho tisíc Posbiů,

Relebo. A nejen jich! Tak se zase laskavě vzpamatujte, jinak...”

„Jinak?“ zeptal se ho Relebo bez zájmu.

„Jinak se rozplácnu stejně jako Drally. A víš dobře, jaké to je, když se dám do breku!“ vyhrkl Boober výhružně.

„Jen to ne,“ zavrčel velitel a zvedl se na antigravitační podušce z výklenku ve stěně, která ho spojovala se systémy fragmentální lodi. „A přestaň mě hypnotizovat!“

„Jaká krása, že zase žiješ!“ zachichotal se Willy a zamáchal radostně okem. „Vrátil ses z říše trdomyslnosti! Nyní ale také víš, jaké to je přijít o přítele, nemám pravdu? Alespoň se nebudeš příště pouštět do nebezpečných akcí.“

„Moje touha po dobrodružství je ukojena,“ prohlásil velitel BOXU-7443. Neznělo to ale příliš přesvědčivě.

Relebo a jeho soukmenovci se přihlásili do akce na Tolku 17 dobrovolně. To Relebo se jako první přiblížil se svou lodí k Terrancům a všechno s nimi vymyslel.

Jeho loď nyní zaujímala stále stejnou polohu. Relebo to odůvodňoval tím, že si chce počkat na výsledky vyhodnocení dat, která dovezl z planety obsazené Tolkandy. Šlo o jakousi Swallobovu závěť. Na to ale mohl klidně čekat i zařazený do kmenové flotily.

Nemohl popřít, že to on přemluvil své podřízené k operaci na Tolku 17; prostě je přesvědčil. Posbiové byli odjakživa nejvěrnější ze všech věrných pomocníků Pozemšťanů - a tím také Galaktiků.

A Swallob - byla jeho smrt snad zbytečná?

Relebo se téměř dusil zármutkem nad přítelovou tragédií. Jakkoli krutí a neúprosní byli Posbiové v letech války proti národům Mléčné dráhy, o to citovější a tím i zranitelnější byli od velké změny, kterou způsobil Perry.

„Vidím na tobě, o čem přemýšlíš, Relebo,“ řekl Boober (což bylo samozřejmě

zhola nemožné), když se plouhal za synt-ronicko-biologickým robotem vznášejícím se velitelským můstkem a odvážně se proměnil z lívance ve žvanec třaslavého rosolu. „Nedáš si pokoj, co? Už se zase chceš vrhnout do neštěstí!“ Willy vytvořil šest chapadel a objal jimi Relebovo tělo. „To mi nedělej, prosím, to ne! Podívej se na Drallyho, jak trpí! Chceš, abych také...?“

Relebo Vilíka vmžiku paralyzoval.

„Nebud' na něj tak hrubý!“ zaprotestoval Illgen. „Myslí to dobře a...“

„No právě!“

„... a zdá se mi, že má docela pravdu. Co tu slastně ještě pohledáváme?“

„Za hodinu odletíme zpátky k našemu svazu,“ prohlásil velitel.

„Proč ne hned?“ namítl Illgen tvrději.

„Za hodinu,“ opakoval neústupně Relebo.

^ A ^

Fláme Gorbendová měřila necelý metr sedmdesát a byla štíhlá - ani ne příliš hubená, ani nijak zvlášť svalnatá. Působila jako žena, která si udržuje od přírody dobře vybavené tělo ve skvělé formě, aniž přitom trpí chorobnou touhou vypadat mužně, jako mnoho jejích vrstevnic. Nikdy se netajila tím, že se chce mužům líbit a **ne** s nimi soupeřit.

Ve svém postavení si to také mohla dovolit, neboť se nemusela bát nežádoucích citelů. Mohla si vybírat sama.

Byla krásná, nadmíru přitažlivá, chytrá a nesmíme talentovaná. Lesklé vlasy měla obarvené namodro, malebně jí lemovaly oválný obličej a spadaly jí až na ramena. Uprostřed je měla rozdělené úhlednou pěšinkou. Každý tak mohl vidět drobný symbol, který si nechala vypálit na čele nad kořenem nosu: kulaté oko zasazené do věnce slunečních paprsků.

O tom, co má tento znak vyjadřovat, zatím s nikým na své vlajkové lodi ALICII nemluvila; ani s Hennikem Gartzem, prvním pilotem a důvěrníkem. Mezi všemi odpovědnými hodnostáři na palubě ALI-CIE zaujímal Gartz absolutně výjimečné postavení v poměru k vrchní veliteli. Ráme v tom ale nespatovala žádný problém. To, že prvnímu pilotovi dávala přednost, nijak neznamenal, že by znevýhodňovala všechny ostatní. Měla vlastní představy o vedení lidí a uměla je prosadit.

Každý na palubě věděl, jak je to s ní a Hennikem; že spolu vyrůstali na Zemi a absolvovali tvrdou školu, že spolu nějakou dobu žili a z jejich svazku vzešly dvě děti; že se pak rozešli a bytostně se nenáviděli, dokud je znovu nesvedla dohromady osudová náhoda, když jako jediní přežili trestnou výpravu na jednu z pirátských planet.

Hennikovi bylo devětačtyřicet a byl jen o rok starší než Fláme. Vlasy měl prořídle a podlouhlý obličej posetý růžovými skvrnami - zjevnou památkou na základnou chorobu, která kromě něj (tehdy byl velitelem ještě on) a Fláme zahubila všechny ostatní členy jeho posádky. Fláme zůstala jako jediná imunní vůči nemoci. On se sice také nakazil, ale zřejmě měl jeho organismus větší obranyschopnost, než tomu bylo u ostatních, kteří padali jako mouchy a umírali jeden po druhém.

(Když se vrátili na Zem, došlo k šetření, z kterého vyplynulo podezření, že Fláme Gorbendová poskytla Henniku Gartzovi svou krev, aby ho zachránila - ostatní zřejmě nechala napospas osudu. To jí ale nikdo nedokázal.)

Fláme udělala kariéru, zatímco Gartz byl zbaven velitelských pravomocí. Nyní patřila k nejvyššímu terranskému velení a ke čtyřem nástupcům Bruna Drenderbauma, které po jeho smrti dosadil do funkcí komisař LSP Cistolo Khan. Ostatní tři její ko-

legové - Alexandr Erengast, Coer Pingu-ard a Iljana Speccieová - se nacházeli stejně jako Khan, První Pozemšťanka, ředitelka Služby pozemské ligy a skoro všichni ostatní vedoucí hodnotáři na Zemi - a tím také v zakletí Filozofa, který se tam objevil přede dvěma měsíci.

Pouze Fláme Gorbendová se pohybovala poblíž 47 Tucani a nesla na sobě momentálně veškerou tíhu odpovědnosti. Dalo se jí vyčítat ledacos. Po celý svůj dosavadní život rozhodně nebyla disciplinovaná ani přizpůsobivá. Dokázala odporovat dokonce i samotnému Khanovi, když jí byly proti mysli jeho rozkazy. Skutečnost, že svými osobitými názory nepronikla příliš do povědomí veřejnosti, spočívala v tom, že se s nimi svěřovala pouze lidem, u kterých to považovala za opravdu nezbytné nebo jimž bezvýhradně věřila. A těch byla pouze hrstka.

Ostatní ji mohli pomlouvat, jak chtěli, jedno se jí ale nedalo upřít: Byla dostatečně otevřená vůči sobě samé, aby věděla, kdy je zbytečné odporovat a hlavně kdy naráží na vlastní meze.

A proto nyní seděla spolu s bývalým životním druhem ve své kajutě a nechala si z velitelského můstku posílat všechny novinky - buď z vesmíru nebo od Haluťanů, kteří stále ještě vyhodnocovali data, jež Swallob nestihl analyzovat.

Na zadní komunikační stěně se promítaly obrazy a Fláme s Hennikem spolu tiše rozmlouvali.

„Ty si tedy doopravdy myslíš, že by i Posbiové byli..." Hennik Gartz chvíli hledal vhodný výraz, „...vhodní partneři, že by byli schopni vletět do Sluneční soustavy a vysvobodit naše nejdůležitější lidi ze zakletí té příšery?" V hlasu mu zaznívaly lehké pochyby.

„A proč ne?" odpověděla Fláme Gorbendová a usrkla si zelené tekutiny, vznášející se v rosolovitých kuličkách kajutou. Na

směřovala si maličkým aparátem v ruce zelenou kuličku do otevřených úst a požívačně ji spolkla. Hennik nebyl tak zručný v lapání kuliček a měl na kombinéze už několik tmavých skvrn. „Bez ohledu na to, co zjistí Haluťané," pokračovala vrchní velitelka, „odvedli Posbiové na Tolku 17 skvělou práci. A navíc se výborně osvědčily antiskenovací štíty."

„Ztratili jednoho svého druhu," připomněl jí první pilot. „Víš, co to pro ně znamená - skoro víc než pro Haluťany."

„Přeháníš. A kromě toho jsem jim vyjádřila hlubokou lítost."

Gartz si povzdechl a potřásl hlavou. „Fláme," řekl, „na Zemi a ve Sluneční soustavě to není jako na Tolku 17 nebo na jiném světě obsazeném Tolkandy. Posbiové se sice osvědčili ve sféře vlivu skenovacího záření - ale co se stane, až se ocitnou v zajetí Filozofa? Bytosti, která vzešla z vivoku a z vitální energie veškerého obyvatelstva celé jedné planety a teleportací se přenesla o tisíce světelných let dál na Terru! Všechno, co víme o tomhle Filozofovi a jeho jednapadesáti kumpánech, rozlezlých po Mléčné dráze, je, že jsou stále mocnější a mentálně zotročují obyvatelstvo. Nutí je malovat kruhy a chodit do kruhu. Šíří zcela zmatené poučky a kážou o smrti jako o spasení! Jde o nepředstavitelně mocné duchovní entity." „No a?" vyhrkla Fláme provokativně. „Nemůžeš srovnávat vliv Filozofů s účinky skenovacího záření! Nikdo z nás netuší, zda budou Posbiové schopni jim odolat."

„Antiskenovací štít reaguje na jakoukoli formu ovlivňování bioplazmy," namítla tvrdošíjně vrchní velitelka. „A to je přece fantastické, ne? Štít by se aktivoval i v případě, že by nějakého Posbie napadl... dejme tomu hypno."

„To se ještě neprokázalo," prohlásil varovně Hennik. „Jde o pouhou domněnku."

Fláme Gorbendová nedbale mávla rukou a vstala ze sedačky, v které si hověla. „Věřím tomu, co nám sdělili halutští vědci, Henniku," prohlásila a pohlédla na komunikační stěnu, na níž se právě objevil obraz čtyřrukého obra. „A když už o nich mluvíme... co kdybychom jednomu z nich hned udělili slovo? Domnívám se, že už vědí, jak se to má s těmi hranoly."

Přešla k prvnímu pilotovi, položila mu ruku na rameno, sklonila se k němu a dlouze ho políbila.

„Víš, proč musíme dostat Čistota Khana a ostatní ze Sluneční soustavy?" prohlásila náhle tvrdě, když se odtrhla od Hennikových úst a narovnála se. „Ty a náš šéf radista jste kromě mně jediní na palubě téhle lodi, kteří znají vize. Proklela jsem Khana a poslala ho k čertu snad tucetkrát, drahý, ale to máme připustit, aby zemřel? Necháme zahynout i ostatní?"

„Nejsou o nic lepší než miliony dalších Pozemšťanů," namítl první pilot příškrčeným hlasem.

„Nejsou, Henniku. Máme na krku zatraceně odporné rozhodování. Nejsou o nic lepší než ostatní, ale jsou pro budoucnost lidstva důležitější. Jsou to figurky ve hře, která může pozvednout sebevědomí ostatním. Je to skoro jako u těch staříků — mám na mysli Perryho Rhodana a jeho věrné." Fláme se drsně uchechtla a vsunula si šikovně do úst další zelenou kuličku. „Ani Rhodan nebyl - nebo není - o nic cennější než jakýkoli drobný syntronik. Patří ale k těm, kteří dodávají naději druhým. A takové potřebujeme."

„Koho?" zeptal se naoko naivně první pilot. „Perryho Rhodana? Camelot'any?"

Pozemšťanka mu pohlédla hluboko do očí a pak přikývla.

„Ty ho obdivuješ?" vyhrkl Gartz užasle.

„Neobdivuji nikoho, uznávám ale jeho kvality. A protože je nedosažitelný, potřebujeme každého velikána, který .dokáže

ještě do jisté míry motivovat lidi."

„Nezapomínej, že mezi tyhle hlavouny patříš i ty," řekl Hennik Gartz. „Konec kon-GU velíš flotile o síle šest tisíc lodí."

„Moje hlava je moje hlava," usmála se Fláme Gorbendová povýšeně. „A je pořád velká jen tak, jak ji chci mít já."

^ ^ ^

Výsledek šetření nebyl nijak senzační, alespoň ne pro Galaktiky, stojící před 47 Tucani. Kdyby ovšem byli tušili, co se děje na jiném místě, v jiném rozměru a možná i v jiném čase, určitě by jim v mnohém ohledu svítilo. Takhle skoro nevěděli, co si počít s tvrzením Halut'anů, že změněná & do hranolů slisovaná planetární substance z povrchu Tolku 17 je možná komprimovaná potrava. Pokud byla správná Swallobova poslední analýza - a o tom nikdo nepochyboval — byly hranoly bohaté na všechny důležité živiny. Ty se zřejmě nehodily pro Terrance, Arkonidany ani třeba Bluesany, zato bylo snadné si představit, že je přijímají jiné bytosti. Z dat, která měli k dispozici o Tolkandech, mohli usoudit, že v tomto případě může jít s vysokou pravděpodobností o Neezy, Gazkary a ostatní invazory.

Víc nebyli schopni k tomu říct ani Halut'ané.

Večer se Fláme Gorbendová vrátila na velitelský můstek a uspořádala poradou s veliteli jednotlivých pozemšťanských lodních svazů. Na její výslovné přání se jí účastnil jako hologram rovněž vrchní velitel posbiiovské flotily. Halut'ané a Camelot'ané mohli sledovat diskusi na palubách vlastních lodí a kdykoli do ní zasáhnout, stejně jako posbiiovský velitel, který se oproti svému dřívějšímu prohlášení stále ještě zdržoval s lodí jménem BOX-7443 poblíž terranských jednotek.

„Závěry našich halutských přátel jsou už všeobecně známé," zahájila poradu Fláma Gorbendová. „Nemáme ale tušení, kam se dopravují hranoly, protože jsme nezaznamenali zatím žádné transporty ani z jednoho ze tří světů obsazených Tolkandy." Na okamžik se odmlčela a pak pokračovala: „Musíme vyčkat a pokud se objeví transportní plavidla, budeme je sledovat k jejich cílům. Čekat budeme také z jiného důvodu. Dozvěděli jsme se, že v prostoru Malého Magellanova mračna se shromažďuje čím dál tím víc tolkandských článkovitých lodí. Zřejmě je jen otázka času, kdy dorazí ke 47 Tucani. Podle posledních údajů jich tam zatím dorazilo sto dvacet sedm tisíc - a jejich počet neustále stoupá. Případá mi to všechno jako klid před bouří, abych použila starý terranský obrat. Tolkandové se zatím chovají pasivně, ale počet jejich tasemnic roste, a to i přesto, že - jak známo - mnohé z nich už zamířily na světy v Mléčné dráze, obsazené Filozofy a tam zmizely dřív, než na ně doletěly - lépe řečeno, než se s nimi stačily srazit."

Vrchní velitelka zmlkla a podívala se na své posluchače.

„Souhlasím s vámi," řekl konečně jeden z připojených Halut'anů. „I my se domníváme, že se něco chystá. Máte nějakou představu, co bychom proti tomu mohli dělat?"

Tato otázka naznačovala bezradnost bytostí, jež patřily k nejmocnějším v Galaxii. A také jejich otevřenost. To, co nyní musela navrhnout Fláme Gorbendová, nebylo rozhodně podle představ tohoto prastarého národa, který neznal žádnou formu hierarchie ani kult osobnosti v pozemském slova smyslu.

„Momentálně nevidím nic, co bychom mohli v prostoru 47 Tucani ještě podniknout," přiznala se bez zábran vrchní velitelka. „Jediné, co mě napadá, je, že bychom

mohli vysvobodit vůdčí osobnosti, které se nacházejí na Zemi ve Filozofově vlivu, a dopravit je sem - při nejhorším třeba proti jejich vůli." pokrčila rameny a dodala:

„U nás Pozemšťanů to prostě chodí tak, že potřebujeme vůdce - jen nesmí být falešní."

„Vy máte vůdčí povahu. Dokážete přesvědčit ostatní přesnými analýzami," prohlásil Halut'an překvapivě.

Co ten o tom ví? blesklo Fláme hlavou a vyrazila ze sebe: „Svatá Mléčná dráho! Každý Willy má víc vloh být vůdcem než

Já."

...:

Tohle srovnání bylo jen naoko impulzivní, Fláme jím mířila přesně na určitého adresáta.

Hennik Gartz si musel zakrýt rukou ústa, aby si nikdo nevšiml, jak se uculuje. Stále ještě nesouhlasil s Fláme, ale líbilo se mu, jak dokáže prosadit svou, byť pomocí různých oklik a uskoků. *To je celá ona*, pomyslel si pobaveně.

Byl to jeden z okamžiků, v nichž si přál, aby to spolu zkusili znovu. To, jak ho předtím políbila v kajutě, nic neznamenalo. Fláme dávala a brala si vždycky podle toho, v jakém byla rozmaru. První pilot ale opět až bolestně zatoužil po bývalé družce.

Vtom se přihlásil o slovo velitel posbiiovské flotily. „Vidíme jako svou povinnost ujmout se téhle mise," řekl. „Na Tolku 17 jsme prokázali, že můžeme operovat, aniž nás ovlivní skenování - a tak to bude i na Zemi. Nabízím vám naše služby."

„Služby!" vyjekla Fláme Gorbendová. „Nejste naši otroci, Kalaabe. Nemusíte nám sloužit!"

„Fláme!" sykl Hennik. „Zbláznila ses? Vzpamatuj se přece!"

„Jestli něco nenávidím," odsekla rozzuřeně, „pak to, že se o něčem takovém mluví mezi inteligentními bytostmi. Já..."

Vrchní velitelka pevně stiskla rty, vzápětí se zhluboka nadechla a pokývla po-

sbiovskému veliteli. „Děkuji ti, Kalaabe, a přijímám tvou nabídku," prohlásila. „Možná se dožiji dne, kdy vám budeme moct splatit dluh."

Hennik se v duchu ptal, jestli Fláma patos jen předstírala nebo to myslela naprosto upřímně. Konec konců jí šlo od počátku o to, aby zapojila Posbie do akce. *Mohl bych ji znát třeba tisíc let, a přece bych se v ní nevyznal*, pomyslel si.

Náhle se ozval osobně velitel BOXU-7443 Relebo. „Jsme připraveni převzít úkol," prohlásil. „Své možnosti jsme už prokázali."

Fláma se zatvářila překvapeně, skoro až zaskočeně, a pak se usmála a odpověděla:

„To mě velmi těší. O tom ale nemohu rozhodnout já, nýbrž tvůj vrchní velitel, Relebo."

Ty potvoro', zuřil v duchu Hennik Gartz.

Netrvalo ani minutu a Kalaabe povolil BOXU-7443 let do Sluneční soustavy.

„My všichni jsme vám zavázáni nesmírným díkem," prohlásila Fláma Gorbendová. „Ach, dokonce vás kvůli tomu máme rádi, zatraceně!"

-

„Tys doopravdy zešílela," pošeptal jí první pilot.

„Proč?" zeptala se ho tiše. „Jen říkám, co mi leží na srdci. Je to snad trestné?"

„Trestné ne, ale patologické," povzdechl si Hennik Gartz.

3.

4. červenec 1289 NGL, Sluneční soustava.

Boober svolal poradu Vilíků do odlehlého kouta v sektoru pohonných jednotek gigantické lodi. Chtěli se dohodnout, jak zabránit Posbiům, aby spáchali kolektivní sebevraždu.

„Nejdřív **musíme** zpacifikovat **Releba**,"

spustil Boober, který se - v souladu s postavením svého pána a chráněnce - pasoval na vůdce plazmových bytostí. „Je ze všech nejhorší, posedla ho chorobná podnikavost a věčně komanduje. Dorinel a pár dalších mu sice v maličkostech odporují, když ale dojde na podstatné, mlčí jako zařezaní. Copak by mu jinak dovolili pořád prosazovat vlastní vůli?"

Odpověděl mu mlaskavý potlesk tuctů Vilíků, kteří vysunuli plazmové ruce. Odkoukali to od Pozemšťanů a dalších Galaktiků.

„Pověz nám, co máme dělat, Boobere!" vykřikl jeden z nich.

„Ano!" přidal se druhý Willy, který si hověl vysoko na opěrném sloupu připlácnutý jako ornament. „Jak předejdeme katastrofě, ochráníme své pány, vrátíme do jejich řad mír a budeme mít klid na dalších sto let?"

Boober se vztyčil na vyvýšeném kontrolním stanovišti a vytvaroval se jako strom se spoustou vzdušných kořenů. Pozvedl horní pseudoúdy a zvolal: „Přátelé! My všichni máme jeden společný úkol - chránit a hýčkat tři tisíce Posbiů na palubě této lodi. Z nich se ovšem chce pouze tak deset dvacet naslepo vrhnout do dobrodružství, proti němuž byla mise na Tolku 17 procházkou růžovým sadem!"

„Mohli bychom je omámit, stejně jako to dělá Relebo s tebou!" vykřikl Wift, 111-genův Willy. „Nemáme sice žádné zbraně, ale mohli bychom je napojit whisky!"

„Posbiové nepijí alkohol!" zapištěl zděšeně Boober a přejel si pseudojazykem sladkobolně po těle. „Kromě toho není na palubě ani kapka whisky."

„Tak do nich nalijeme vurguzz!" navrhl další Willy.

„Ani ten nemáme!" **upozornil** znechuceně Boober.

„Použijme osmdesátiprocentní dryák, kterým jsem se trýznil," prohlásil Drally.

„Polijeme jím Posbie a pak je zapálíme!"
Jen zabublal blahem, když si to představil.

Boober si v té chvíli přál, aby měl k dispozici paralyzátor. „Stydím se za tebe, Drally," vykřikl káravě. „Zaprve ještě nejsi zcela střízlivý, jinak bys neplánoval jak zavraždit naše milované pány, a zadruhé jsem říkal, že musíme zpacifikovat Releba - jen jeho. Když nebude moct štvát ostatní, znovu zavládne klid a mír."

Odpovědělo mu souhlasné mumlání. Pak ho ale Telinerův Willy Quappa upozornil na něco, co zcela zhatilo jeho tajné plány. „Zapomínáš na jedno, Boobere," řekl. „A sice na to, že jsme na cestě do Sluneční soustavy z oficiálního pověření vrchního Velení Posbiů a ne proto, že to chce Relebo. On a ostatní roboti teď *mají rozkaz* a ten musejí splnit."

Boober vystřídal několik barev a o kousek se cvrk. Quappa měl pravdu - musel to ale vyzvonit zrovna teď? Vtom mu svítko a zvolal: „Může být, Quappo, musíme na to tedy jinak. Posbiové nám nedávají na vybranou, sáhneme k tvrdším prostředkům — postaráme se, aby jejich pomocné Čluny nelétaly. Bezpochyby je budou potřebovat, až budou chtít přistát na Zemi."

„To je skvělý nápad!" zavřískl jeden poměrně bezvýznamný Willy v poslední řadě. „Přátelé, připravíme své chráněnce o to, co potřebují nejvíc pro svůj šílený podnik!"

„Jak to ale uděláme?" vyhrkl malomyslně Wift. „Ať se zvednou všichni, kteří se alespoň trochu vyznají v technice!"

Všichni Willyové se rozplizli na lívance a vzájemně se na úzkém prostoru překrývali. Zdálo se, že revoluce je definitivně u konce.

To však nemohl připustit Boober, který se chvěl o život svého Releba. Znovu se vztyčil a vykřikl: „Přátelé, kamarádi, soudruzi - jste připraveni k boji?"

„Ano!" zařval jeden Willy a **zvedl** se

z jednolitě plazmové masy. Šest chapadel ho ale vzápětí srazilo k podlaze.

„To je většina všech odevzdaných hlasů!" zavřeštěl Boober. „Nepřipustíme, aby se naši Posbiové obětovali pro Pozemšťany! Nyní se společně vydáme k velitelskému můstku a ucpeme svými těly všechny východy! V jednotě je síla! Vytvoříme stěnu tlustou jeden metr a žádný Posbi se neodváží po nás střílet! Následujte mě! Vidíte, jdu vám zářným příkladem a nic mě nemůže zadržet! Tak honem, následujte mě!"

Boober sklouzl z podstavce a zamířil na dvou stech pseudonožek k východu ze sektoru pohonných systémů. A opravdu posloužil jako zářný příklad v pravém smyslu slova. Jakmile na něj totiž narazil Relebo s dalšími deseti druhy a zahrnul ho paralyzačními paprsky, dalo se o něm říct, že tak trochu světélkuje.

„To je patrně konec našeho velkolepého přátelství," zamumlal ještě Boober, než strnul.

^ A ^

GILGAMEŠ se nacházel ve vesmíru ve vzdálenosti asi šesti miliard kilometrů od Sluneční soustavy. Bylo to dost daleko od Filozofovy sféry vlivu, která momentálně sahala až k Neptunu. Poblíž lodi se pohybovalo ještě několik málo rozptýlených pozemských jednotek. Většina byla povolána k 47 Tucani, protože tady byla beztak k ničemu.

Homér G. Adams byl jediný nositel buněčného aktivátoru na palubě. Skoro všichni ostatní byli nezvěstní nebo v akci — a také u Allana, Mylese Kantora a Dao-Lin-H'ay šlo v podstatě o jedno a totéž. Vstoupili otvorem vytvořeným Herreachy do nové bubliny, nacházející se v jiném rozměru a zůstali v ní uzavřeni poté, co se zborčila dimenzní brána.

Perry Rhodan a Bully o sobě nedávali nic vedet stejně jako Alaska Saedelaere, který zmizel beze stopy před víc než půlrokem v trokanském Hřibu. Bývalý šéf Kosmické hanzy rovněž marně čekal na zprávu o Perryho synovi Michaelovi a Julianu Tifflovovi. Nezvěstní byli také Gucky a Icho Tolot.

Ronald Tekener se i nadále zmišoval mezi životem a smrtí a Mila a Nadja Vandemarovy už měly za sebou krok, kterého -jak Adams doufal - on snad bude ušetřen. Krystalizované mrtvoly dvojčat ležely v těsném objetí na „novém Marsu“ v ruinách Moondy.

Bylo zcela jedno, kolik let, staletí nebo tisíciletí života bude Homéru G. Adamsovi ještě dopřáno - nikdy nezapomene na okamžik, kdy se nad Trokanem zjevil obraz spirálové galaxie a rozprostřel se po celé Mléčné dráze, doprovázen mocnými hyperstrukturálními otřesy. Zanedlouho obraz pohasl stejně jako duše Mily a Nad-

Ji-

Adams se později od Caljono Yaie dozvěděl, že spirálová galaxie se vytvořila ze dvou menších, jež se vyloupily z levých ramen nebohých dvojčat v místě, kde měla implantována aktivátorové čipy, a rychle se zvětšovaly.

Homér G. Adams se cítil beznadějně osamělý v obří lodi Nesmrtelných. Nemyslel už ani na Ennoxe Filipa, který byl beztak na nějaké výpravě. Ostatní mu ovšem chyběli. Byl zvyklý nést odpovědnost, ale také potřeboval mít kolem sebe přátele - nebo alespoň některé z nich. Tajil se mu dech při představě, že by mohl zbýt poslední. Snažil se ji zaplašit, ale vracela se mu stále znovu.

Nemohl udělat zhola nic pro své nesmrtelné druhy. Cesta do snové bubliny byla uzavřená a nebylo jisté, zda se Herreachům ještě někdy podaří stvořit svými duchovními silami obra Šimbaau a novou dimenz-

ní bránu. Nikdo se k nim nemohl dostat^a poprosit je, aby se o to pokusili - a aby vyzvedli mrtvoly dvojčat.

Nikdo nebyl s to proniknout do Sluneční soustavy, aniž se hned nedostal do Filozofova vlivu a nezačal kreslit kruhy. Žádný Pozemšťan ani jiný Galaktik nemohl přistát na Zemi, aby pomohl zotročeným terranským vůdčím osobnostem. Jediný, kdo by toho byl schopen, byl Adams sám, protože byl nositel buněčného aktivátoru.

Alespoň taková byla situace, než se Posbiům podařilo opatřit si antiskenovací štít. Po zdařené akci na Tolku 17 se náhle zdálo, že znovu svítla naděje.

GILGAMEŠ byl neustále v hyperfrekvenčním spojení s flotilou, vyčkávající před 47 Tucani. Denně docházelo hlášení od Fláme Gorbendové - tehdy, kdy to vrchní velitelka považovala za nutné.

Někdy se ozvala také dvakrát třikrát za den, když ji napadl nový způsob jak potřit příšeru, která je soužila svými vizemi o budoucnosti bez lidstva, o pusté, mrtvé Mléčné dráze a obrazy, které přijala mrtvá dvojčata z Filozofovy mysli.

Vše, o čem zasvěcenci (vize musela zůstat utajena v úzkém kroužku lidí, aby nevypukla panika v celé Mléčné dráze) v těch dnech hovořili, přemýšleli a co dělali, sloužilo jedinému účelu - vyloučit tuto katastrofální budoucnost. Bylo jasné, že přijde, pokud se nestane nějaký zázrak.

Vrchní velitelka flotily a Drenderbaumova nástupkyně poslala zprávu o akci Posbiů na tolkanském těžním světě s čtyřdenním předstihem a jakoby mimochodem nakousla možnosti, jež se nabízejí, pokud bude mise úspěšná.

To stačilo, aby se Adamsova strojová mysl rozjela na plné obrátky.

Potom Fláme Gorbendová oznámila, že antiskenovací štít fungoval u Posbiů bezvadně. A když ji Homér po probdělé noci včera poprosil, aby požádala vrchní vele-

ní Posbiů o pomoc při řešení problémů ve Sluneční soustavě, stručně mu sdělila, že už všechno zařídila a že je na cestě jedna fragmentální loď, jejíž velitel má rozkaz dát se k dispozici Nesmrtelnému a celému lidstvu. Rovněž jakoby mimochodem popsala průběh plánované operace - přistání na zemi a vysvobození nejdůležitějších mužů a žen.

Jen „vyjádřila nahlas“ to, co beztak leželo Adamsovi na srdci.

A nyní zaměřovači centrála hlásila, že se ve vzdálenosti 34 světelných hodin vynořil neznámý objekt. Adams se s ním spojil a obdržel zprávu, že jde o BOX-7443, očekávanou fragmentální loď Posbiů.

^ A ^

Rozhovor netrval dlouho. Posbiové se nedostavili na palubu GILGAMESE, zůstali ve své lodi, která se po poslední krátké lineární etapě vznášela ve vzdálenosti tří set kilometrů. S Homérem rozmlouval velitel posbiové lodi Relebo. Adams po několika dotazech zjistil, že roboti jsou na akci patřičně připraveni.

Když spolu domluvili, bylo jisté jedno — Relebo pronikne s jedním fragmentálním člunem, na jehož palubě bude průzkumné komando, do Sluneční soustavy a pokusí se přistát na Zemi. Pokusí se vymanit Cistola Khana, Paolu Dašmaganovou, Giu de Moleonovou a dalších sedmnáct vůdčích hodnostářů z Filozofova zakletí - třeba i násilím - a dopraví je na GILGAMEŠ.

Druhé komando mělo odletět na sousední Trokan a vyzvednout krystalizované mrtvoly dvojčat Vandemarových; současně dostalo za úkol zjistit u Herreachů, jak

a zda by bylo možné obnovit dimenzní bránu.

„Na rozdíl od Khana a dalších na Zemi,“ řekl Adams Posbiům, „jsme v neustálém radiovém spojení s Trokanem. Jenže Her-

reachové se stále ještě dost bojí všeho, co jen trochu zavání technikou, a nereagují na naše radiové výzvy. Mohli by s námi navázat kontakt, ale nechtějí. Jiné je to s Cistolem Khanem nebo Paolou Dašmaganovou, jak jsem už řekl. Tu a tam zareagují na naše nepřetržité volání, ale jen když se zrovna nezabývají kreslením těch mizerných kruhů.“

„A co říkají?“ zeptal se Homéra Relebo. „Jsou si vědomi toho, v jakém jsou nebezpečí na Zemi?“

„Právě že ne! Filozof je mentálně ovládl a jsou pevně přesvědčeni, že najdou pravý smysl života teprve jeho učením; Jde při tom o obrovskou stavbu, která nemá stát na Zemi, ale těsně vedle. Všichni obyvatelé Sluneční soustavy mají pod Filozofovým vedením splynout v duchovní jednotu, v níž je každý učedník kruhem ve velkém celku, což je kruh obepínající celou soustavu. A až bude toto záhadné dílo hotovo, mají učedníci horečně čekat, až se absolutně obětují pro jeho výzdobu. Tak nám to sdělil Cistolo Khan. Oči mu při tom zářily, jako kdyby prahl po okamžiku .naplnění‘.“ Homér Adams se odmlčel a pohlédl na Posbie.

„A kde je teď ta bytost. Filozof?“ vyhrkl Relebo.

„Dál obtahuje své kruhy kolem Kilimandžára, nejvyšší hory našeho kontinentu jménem Afrika.“

Adams ukázal robotům obraz zeměkoule a ukázal jim, kde to je. Poté vyznačil místo, kde se osoby, jež měly být vysvobozeny, zdržovaly při posledním radiovém spojení, aby ušetřil Posbiům pracné, zdoluhavé hledání. Všichni významní potentáti se momentálně nacházeli ve vládní čtvrti Terranie nebo v její blízkosti.

„Myslím, že nám to stačí,“ prohlásil Relebo.

„Uděláme, co bude v našich silách. Když budeme mít štěstí, přivezeme vám

přátele a obě mrtvolý za několik dní zpátky."

/

-^ A ^

Oba fragmentální čluny už byly vypuzeny z lodi a nabraly přímý kurz k vnitřním planetám Sluneční soustavy. Relebo, k jehož týmu patřili jeho průvodci z Tolku 17 a Swallobův náhradník Genswer, hovořil holografickou cestou s velitelem druhého člunu Vladdou.

„Vyřešili jste problémy s Vilíky, Vladdo?“ zeptal se ho. „Myslím tím, jestli jste si zcela jisti, že se k vám žádný z nich ne-vloudil potají na palubu?“ „Mám dojem, že vyřešili.“ „Co znamená, mám dojem?“ Relebo věděl, že Vladdův Willy Dadas patří k nejhorším „ochráncům“, skoro v ničem si nezadal s Booberem. Na konspirativní schůzce plazmových bytostí, kterou ovšem velitel BOXU-7443 potají sledoval, se Dadas nijak zvlášť neprojevoval. Zřejmě ještě netušil, jakému obrovskému nebezpečí bude zakrátko vystaven jeho posbiovský partner.

„Willyové se nás pokusili zadržet ze všech sil, ale mamě,“ odpověděl Vladda. „Dadas dostal hysterický záchvat, když se dozvěděl o naší misi, a ostatní nevyváděli o nic méně. Nakonec se na nás nalepili a zapřísahali nás, abychom je vzali s sebou. Nebyli k uklidnění, ani když jsme jim snad stokrát řekli, že naše antiskenovací štíty nejsou schopny je ochránit.“

„A jak jste se jich zbavili?“ vyzvídal Relebo. „Paralyzovali jste je?“

„Cože, ochromit své nejlepší přátele?“ vyhrkl zděšeně Vladda. „Kdo by byl schopen takové hrubosti, Relebo?“

„Já... to já nevím,“ zakoktal se velitel prvního člunu. „Jen jsem myslel...“

„Polili jsme je silně alkoholickou tekutinou,“ prohlásil Vladda. „A jak říkají Po

zemšťané, zabili jsme dvě mouchy jednou ranou. My jsme se zbavili Vilíků a oni se zbavili strachu o nás.“

„To bylo přirozeně chytré,“ odpověděl Relebo a rychle změnil téma.

Ještě jednou si probrali postup. Vladdův oddíl se oddělí a naletí na oběžnou dráhu kolem Trokanu. Pokusí se navázat spojení s Herreachy a vyzvedne na palubu člunu obě mrtvé mutantky. Relebo a jeho podřízení poletí dál a přistanou na Zemi. Ještě než se však oba čluny měly rozdělit, musely vletnout do sféry Filozofova vlivu a posádky čekaly minuty úzkostné nejistoty, zda je antiskenovací čipy skutečně ochrání před emanacemi obludy na Zemi. Konečně to bylo tady.

Krátká lineární etapa přenesla fragmentální čluny těsně za pás asteroidů bývalé páté planety Zeut, jež se nacházela mezi Trokanem a Jupiterem. Odtamtud se hnaly dál — a Posbiové na palubě čekali dvě vteřiny vystrašeně na to, až na ně mentálně zaútočí Filozof na Zemi.

Pocítili, jak si je letmo osahává a hledá jejich zpola biologické vědomí A pak to 'přešlo.

„Jsme imunní vůči jeho vlivu,“ pronesl Relebo bezduchým automatickým hlasem. „Vladdo?“

„Slyším,“ odpověděl velitel druhého pomocného člunu, který se řítí ve vzdálenosti několika kilometrů od prvního vstříc žlutému Slunci.

„Tady se rozdělíme. Vy patrně splníte úkol dřív, než my, Vladdo. Pokud se nevrátíme na loď do deseti dnů, podříďte se velení Pozemšťana Homéra G. Adamse,“ řekl Relebo.

„Rozumím,“ ozval se Vladda.

Relebovi se nesmíme ulevilo, když zjistil, že on i jeho soukmenovci jsou antiskenovacími štíty skutečně chráněni vůči mentálním rozkazům Filozofa. Tak docela tomu předtím nevěřil, a přece přijal tento

přetěžký **úkol**, **osudu** i celému univerzu navzdory.

Všechno nyní prostě jen zaznamenával. Vnímál nevzrušeně, jak oba fragmentální čluny hladce pronikly do Sluneční soustavy, a nikde neviděl tolkandské ježatky Jež by střežily Term.

Velitelé invazorů - koordinátoři Chaerodové a takzvaní praví inženýři Physandové - zřejmě natolik důvěřovali Filozofově moci, že jim připadalo zbytečné podporovat ji ještě přítomností bojových plavidel.

Zdálo se, že Posbiům nic nebrání v přistání na Zemi. Relebo si dokonce dovolil vyslat dvakrát svůj rozlišovací znak. Jednou, když přetnuli dráhu Měsíce, a podruhé, když se vnořili do atmosféry. A to i přesto, že Homér G. Adams to už nejspíš obstaral za něj. A navíc bylo zjevné, že na Zemi nebude žádného člověka zajímat, kdo že to k nim přiletěl z kosmu na návštěvu.

Průzkumný člun dvakrát obkroužil prapůvodní planetu lidstva. Přeletěl ve velké výšce Afriku a Kilimandžáro. Nic neobvyklého nezaměřili. Pak ale Dorinel ukázal na spoustu slabých tepelných zdrojů, které se na monitoru jeví jako malé světlé tečky a vytvářely jakýsi kruh táhnoucí se v poměrně velké vzdálenosti kolena hory.

Vypadalo to, jako by tam kolem Kilimandžára a neviditelného sídla záhadného Filozofa postávalo nebo přecházelo mnoho živých bytostí.

Bylo časně jitro 5. července, když se fragmentální člun snesl bezpečně a nerušeně na rozlehlý, avšak opuštěný kosmodrom poblíž metropole. Vodicí paprsek je nasměroval k místu, kde byly zaparkovaná jen malá kosmická plavidla - soukromé jachty, dopravní čluny, vesmírné tryskáče...

Ten, kdo je uvítal, ale nebyl *Terranec*. Nedostali vůbec žádný obrázek, slyšeli jen

hlas nějakého automatu a **od** něj také obdrželi příslušná data.

Relebo si uvědomil, že ještě nikdy tak hladce nepřistál na žádné hustě osídlené planetě Galaxie.

Blížila se k nim pojízdná odbavovací zařízení, aby jim případně pomohla vyložit zboží. Relebo se s nimi spojil a sdělil jim, že nic nepotřebují. Z tajných šachet se vynořili bojovní roboti, a zase zmizeli, když se nově příchozí identifikovali.

Poprchávalo. Když Posbiové vystoupili (na palubě zůstal opět jen Illgen), vytvořili si nad hlavami energetická ochranná pole. Pohyblivé chodníky a antigravitační dopravníky fungovaly. Zničehonic se objevily obrovské hologramy a ukazovaly jim cestu k letištním budovám. Další nabízely ubytovací možnosti a lákaly návštěvníky k prohlídkám nejruznějších pamětihodností. Všechno probíhalo zcela automatizovaně, nikdo neřídil systém. A vypadalo to až přízračně. Nikde nebyl vidět jediný Pozemšťan. Země jako by byla bez jakékoli ochrany.

Relebo se snažil vypočítat, jakou asi budou mít šanci na stejně hladký průběh, až se budou vracet s osvobozenými Terranci, a uvažoval, zda se jim podaří bez komplikací odstartovat zpět do vesmíru. Bylo to marné, **na to** tu bylo všechno až příliš iracionální.

^ x ^

Homér G. Adams sledoval „živě“ průlet průzkumných člunů Sluneční soustavou od chvíle, kdy se vrátily do normálního prostoru mezi asteroidy a Trokanem. Nepatrné robotické sondy přenášely s nulovým časovým zpožděním obrázky z obou pomocných plavidel a měly zajistit, že se Nesmrtelný stane očitým svědkem všeho, co budou zažívat Posbiové, až přistanou na Zemi.

Čluny se od sebe oddělily, jeden zamířil na Trokan a druhý na Terru - a nedošlo k žádným komplikacím. Roboti nepodlehli Filozofovu vlivu, což Adamsovi výslovně potvrdil jak Relebo, tak Vladda. Antiskenovací štíty je tedy skutečně ochránily i zde.

Pozemšťan si vydechl úlevou. Překonali tedy první překážku. Do poslední chvíle pochyboval o tom, že se jim to podaří.

Když se Relebův člun nořil do pozemské atmosféry, Vladdovo plavidlo už dávno sedělo na povrchu poblíž Moondy. Byla tam noc. Když Nesmrtelný spatřil obrazy poboženého města, udělalo se mu nevolno a zmocnil se ho tísnivý pocit. Vladda a jeho roboti vystoupili z člunu-. Na palubě zůstal pouze jeden.

Pak následovalo přistání na Zemi. Adams uchváceně sledoval, jak probíhá naprosto hladce. Nikdo se nepostavil Posbiům do cesty a Pozemšťanovi bleskla na okamžik hlavou představa, jak na Terru utočí flotila nepřátelských robotických lodí a proměňuje ji v trosky a popel, aniž jí v tom někdo brání.

: Věděl, že je to absurdní vize. I když se NATHAN musel obejít bez své plazmové složky, měl situaci natolik pod kontrolou, že dokázal zajistit bezpečnost v celé Sluneční soustavě, a zásobování jejích obyvatel.

Ochranný mechanismus obří lunární biosyntroniky se staral o to, aby na ni, přirozeně, nezapůsobila ani biomasa ovlivněná Filozofem. Měsíční počítačový mozek, s nímž mohl Adams kdykoli navázat spojení, to vyjádřil velmi obrazně, když řekl, že svou organickou část „šokově zmrazil“.

Nositel buněčného aktivátoru nevěděl, co si má o tom myslet, tahle možnost pro něj byla nová. Tušil, že o ní dosud nevěděl žádný člověk.

NATHAN zažil během své předlouhé, historie, plné změn, mnoho pokusů jak ho

neužít nebo ovlivnit. Zdálo se tedy logické, že si potají vyvinul krizový program, aby vyloučil, že se kvůli plazmové složce dostane do područí cizí moci. A také to důsledně tajil. Homér se mohl pouze dohadovat, zda syntronický velemozek někdy použil program částečného vypnutí kvůli hlubokým politickým zvrátům, ve Sluneční soustavě během posledních staletí.

Nesmrtelnému se ihned vyrojila v hlavě řada otázek a jedna z nich zněla: Proč NATHAN neposlal na Filozofa žádné bojové roboty?

„Protože nemohu napadnout něco, co se nedá fyzicky postihnout a zničit,“ odpověděl mu bleskurychle syntron.

Znal tedy odpověď na všechno a dál klidně řídil osudy Terry - reguloval počasí, zásobování obyvatelstva potravinami, dopravní infrastrukturu a všechny ostatní systémy. A kdyby se někdo hypoteticky pokusil zaútočit na Zemi, aktivoval by kosmické pevnosti a robotické základny a vyslal by do boje zbytek bojových lodí nezávislých na lidském řízení.

Adams samozřejmě informoval NATHANA o přiletu obou posbiovských pomocných člunů do nitra Sluneční soustavy, protože chtěl, aby hladce přistály. Relebovi ani Vladdovi to neřekl.

Přesto cítil určitou bezmoc, když sledoval šest robotů, jak vystupují z člunu a vznášejí se ve vzduchu, poslušni pokynů udávaných hologramy.

„Jedno nechápu,“ vytrhl Nesmrtelného ze zamyšlení hlas Berana Skarrose.

Homér G> Adams se zdržoval v poslední době téměř výhradně na rozlehlém velitelském můstku MERLINU, centrálního modulu GÍLGAMESE, a ne ve svém segmentu jménem ROSTOCK. Nyní otočil hlavu a pohlédl do úzkého vrásčitého obličeje vedoucího vědce.

„Nejsem telepat,“ prohlásil Plophosan,

„ale něco sis pro sebe mumlal. Proto znám tvé myšlenky, Homére.“

„Mumlal?“ Adams se tvářil překvapeně. „Ani jsem si nevšiml - doufám, že se mi to nestává často. Mohlo by to škodit mým obchodům...“

Skarros se ušklíbl a řekl: „Udivuje mě, proč musel být nejprve ‚vynalezen‘ pro Posbie antiskenovací štít, když NATHAN dokáže oddělovat syntoniku od plazmy už dávno. Mohl nám prozradit, jak to dělá, a ušetřil by nám spoustu dřiny. Posbiům by pak stačilo, aby ‚šokově zmrazili‘ biologickou složku svého vědomí.“

Adams i Skarros si dobře uvědomovali, že mluví o takovém problému, jako kdyby se pokoušeli vyřešit složitou matematickou rovnici pomocí malé násobilky.

Pozemšťan se zamyšleně pousmál a prohlásil: „Ani nevíš, jak často jsem si v poslední době kladl tuhle otázku. Přitom odpověď je tak prostá. Zaprve nám NATHAN neprozradí program své vlastní ochrany, který si potají sestavil, a zadruhé není tento program určen na ochranu proti skenovacímu záření, ale proti ovlivňování bioplazmy jakýmkoli způsobem.“

„Právě proto by nám ale velmi pomohl,“ namítl vědec. „Posbiové nemusejí na Zemi čelit skenování.“

„Zato jsou imunní vůči Filozofovi, jak sis jistě všiml.“

Hubený Plophosan se netvářil příliš přesvědčeně. Spíš se zdálo, jako by chtěl zatajit své obavy.

„Nebo snad ne?“ zeptal se ho napjatě Homér G. Adams.

planety Ellok seděly s roztaženými a narovnanými nohama na podlaze domu, v kterém bydlely už půl roku, a malovaly barevnými tužkami kruhy na lesklou bezovou plastovou fólii. Tužky svíraly v miskovitých rukou.

Předkláněly svá neohrabaná těla připomínající šedivé pytle, jak jen jim umožňovaly vazy a svaly, aniž by jim to bránilo v dýchání. Čtyři kulatá očka umístěná vpředu na široké holé kulovité lebce sledovala bedlivě centimetr po centimetru čáry tvořící kruhy, z nichž jeden představoval hlavu a druhý trup. Dva kruhy tvořily paže a další dva nohy. A přirozeně čtyři kroužky značily oči, další čtyři dýchačí otvory, jeden trychtýřovitá lista a tak to pokračovalo dál.

Obě bytosti objevovaly stále nové možnosti, jak do obrazu zakreslovat další menší kruhy nebo naopak kolem obrazu táhnout větší kruhy.

Pořád ještě ale nebyly se svým dílem spokojeny.

Po několika hodinách - dávno už ztratili pojem o čase - oba Ellokiané vstali. Dostali se na Terru výměnou za dva mladé lidi, aby poznali pozemšťanskou kulturu a společnost. Naopak Jorg Sutter a Alexa Schattenová, jimž patřil dům, měli strávit dva roky na Elloku, tavícím kotlíku mnoha galaktických kultur, které už dávno pozbyly na významu, stejně jako původní kolonisté. Od těch se domorodci naučili spoustu věcí a nyní spravovali planetu velmi moudře.

„Ať děláme cokoli, vždycky to vyjde nastejno,“ postěžovala si Galaš. „Nedokážeme se vzájemně vidět v kruzích. Je to...“ odmlčela se, když zaslechla venku kroky. Dveře měli otevřené, jak bylo na Elloku zvykem - a to jak domovní, tak i ty, které oddělovaly jednotlivé místnosti.

Kdosi se blížil chodbou k pokoji, v němž se nacházeli. Neznámí návštěvníci se řídí

4.

5. červenec 1289 NGL, Terranie:

Ymo nakreslil svou partnerku <3alaš a ona zase jeho. Obě bytosti ze vzdálené

li podle hudby tiše se linoucí z rádia, Ymo chytíl Galaš za ruku, stoupli si vedle sebe a čekali.

Vzápětí vešli dovnitř tři Pozemšťané, dvě ženy a jeden muž. Přátelsky pozdravili Ellokiany a jedna z žen řekla, že hledají místo, kde by se mohli v klidu oddávat kreslení kruhů.

Bytosti s šedou pokožkou byly známé svou pohostinností a Ymo neměl nejmenší důvod se návštěvníků bát. Zatím s ním a s Galaš na Zemi všichni jednali vlídně. A ani tihle tři lidé nevypadali, že by přišli se zlými úmysly.

Druhá žena si s uchváceným výrazem ve tváři přidřepala před výkresy ležící na podlaze a tiše řekla: „Jsou to krásné obrázky, ale ještě nedokonalé...“

Ymo byl vzrušený. Cítil, že i Galaš se zvýšila teplota, když Pozemšťanka popadla tužku a začala kreslit kolem obou obrázků nové velké kruhy.

„Nejvnitřnější kruh, to jste vy,“ prohlásila s úsměvem. „Pak následuje další. To jste už vlastně pochopili. Představuje tenhle dům. Třetí pak Terranii, čtvrtý tuhle planetu a ten je jeden z mnoha dalších kruhů ve Sluneční soustavě. A dál je pak Mléčná dráha ve svém pohybu v centru univerza a univerzum samotné se nachází v...“

Ymo sice slyšel, co žena říká dál, ale nerozuměl jí. Přesto to bylo fantastické, bylo to zjevení, na něž s Galaš čekali.

Oba Ellokiané a tři Pozemšťané strávili další půl den tím, že se vzájemně kreslili. Velice je to vyčerpalo. Terranci se uchýlili do kouta a čekali, až se dostaví nové nápady. Ymo a Galaš si k nim přisedli. Pozemšťané jim poskytli tolik námětů k přemýšlení, že jim potrvá celé dny, než je všechny duchovně zpracují.

Ellokiané považovali ze velkolepou šťastnou náhodu, že tři lidé vyhledali poklidné přístřeší právě v jejich domě.

„Jestlipak jsou u nás doma na Elloku také

tak blízko naplnění?“ zeptala se Galaš Yma.

Nebyl schopen jí odpovědět, protože nerozuměl její otázce.

•^ A -^

Relebo si vyžádal od dopravní centrály a dalších syntronických uzlů globální sítě přesný plán terranské metropole. Hladce komunikoval se vši syntronikou - od pikosynu otevřeného kluzáku, v kterém letěli, až po velké řídicí centrály.

Základy dorozumění mezi umělou inteligencí a živými bytostmi byly stejné všude v univerzu. A pokud někde nebyl zabudován do syntroniky speciální program zamezující komunikaci, nestálo dialogu nic v cestě.

Šest Posbiů pod Relebovým velením nechalo kosmodrom za sebou. Předtím hladce - stejně jako každý jiný návštěvník Země - prošli bludištěm odbavovacích komplexů a poprvé od svého přistání se také setkali s Pozemšťany.

Homér G.Adamsje varoval předem, a nyní to viděli na vlastní oči. Pozemšťané seděli u svých pracovních stolů a kreslili na obrazovkách před sebou všemožné kruhy. Vytvářeli holografické kruhy, které se otáčely kolem společného středu podél různých os.

Když některý člověk vstal, aby se dostal z jednoho bodu do druhého, vzdáleného jen několik metrů, pohyboval se k němu v kruzích.

Jedna žena si došla pro něco k pití a přikládala si pohárek k ústům krouživým pohybem - tekutina jí nakonec vychlístla všechna z nakloněného pohárku na bezovou kombinézu.

Relebo se pokoušel oslovovat jednotlivé Pozemšťany, pokaždé se ale setkal jen s bezvýraznými pohledy. Jeden mladík kroužil očima několik minut, než spadl ze židle.

„Nemá to smysl," řekl velitel svým podřízeným. „Ze Země se stal jeden velký blázin. Odted' se budeme spoléhat jen na syntronickou inteligenci." •r. Zdálo se, že Terranci nejsou schopni zvládat žádné smysluplné činnosti. *Nebýt toho, zeje zásobují roboti, byli by odsouzeni k zdlouhavému živení a následné smrti*, usoudil Relebo.

Veškerý smysl života spatřovali v kreslení kruhů. Žena, která převrhla pohárek, měla zjevně žízeň, po svém nezdaru se ale už nepokusila podruhé napít. Jako by pro tuto chvíli dočista zapomněla, že má vyschlé hrdlo, a zkoušela kreslit nové kruhy;

Všichni Pozemšťané, které Relebo viděl, byli bledí a pohublí. V očích měli horečnatý lesk. Nezdálo se, že by vůbec nepřijímali potravu - patrně ale jedli a pili jen to, co bezpodmínečně vyžadovalo jejich tělo. Něco zhltili, až když byl jejich hlad nesnesitelný, nejedli proto, že by měli chuť.

Průzkumné komando právě mířilo k teranskému vládnímu centru. Vedené syntronikou hladce pronikalo do vnitřního města. Kluzák prolétal v nízké výšce osvětlenými ulicemi. Roboti pod sebou viděli zřícené stroje, jejichž piloti se zřejmě snažili opisovat ve vzduchu kruhy a tak se přiblížit ke svému cíli, většinou ale narazili na domovní zed' nebo jiné překážky.

Vzdušný provoz přestal existovat. Kluzáky, které bez úhony přestály počátek chaosu, byly zaparkované a opuštěné. Vznášedla stála nehybně na zemi a měla otevřené dveře nebo střechy. Nikde nebylo vidět živáčka.

Cestující nejspíš dopravila do bezpečí vozidla řízená roboty poté, co syntronické nebo pozitronické centrály zablokovaly provoz všeho, čím by si mohli Terranci ublížit.

Největší metropole v této části Mléčné dráhy byla jako po vymření. Těch několik málo Pozemšťanů, kteří se plouhali po uli-

cích, vypadalo zmateně, ztraceně a téměř nepřičetně. Většina jich patrně seděla doma... a kreslila kruhy.

Relebo odeslal všechna svá pozorování Horném G. Adamsovi a zeptal se ho, proč „jeho" kluzák je jako jediný schopen letět, kam ho navede. Nesmrtelný mu odpověděl vyhýbavě, že se o to postaral a aby si s tím nelámал hlavu.

Relebo si ale také nechal něco pro sebe. Nezmínil se Adamsovi o vzrušení, jež se ho i jeho druhů zmocnilo před několika minutami. Byl naprogramován tak, že ho nic nenutilo podat takovou informaci. A možná by ještě byl ohrozil celou akci.

Jistě šlo o dočasný jev, kdy se posbiovská bioplazma vzbouřila proti syntronice. Určitě to nemělo trvat dlouho, protože syntronika byla mnohem odolnější než plazma, která, dřív nebo později, pokaždé vyčerpala své síly. Přesto bylo určitým způsobem znepokojivé, že k této „vzpouře" vůbec došlo.

„Jen klid," oznámil Relebo vysílačkou svým podřízeným. „Máme všechno pod kontrolou. Okamžitě mi hlase, pokud u sebe zaznamenáte nějaké změny." ∴

„Plazma se nás pokouší přimět, abychom se pohybovali a mysleli v kruzích," popsal Gabezo své vjemy. „Odrazuje nás od naší mise a chce, abychom na něco čekali."

„Je na tom stejně jako Terranci ovlivňovaní Filozofem," prohlásil Tellner. „Kdybychom mohli zrušit bionickou blokádu, určitě bychom přesně zjistili, co se odehrává v Pozemšťanech."

„To naštěstí nemůžeme!" odpověděl mu Relebo. „Ani bych to nedovolil a varuji každého, aby polevil v soustředění a zaposlouchával se do svého nitra. Jen žádné experimenty!" Posbí věděl dobře, o čem mluví. Pokušení bylo obrovské.

Antiskenovací štít sice stoprocentně chránil proti záření, ale ne zcela dokonale proti Filozofovu vlivu na bioplazmu. Tady

na Zemi reagovala mnohem prudčeji. Na Tolku 17 trpěla méně a byla odsouzena k pasivitě. Zde ale byly Filozofovy impulzy mnohonásobně silnější a vzrušovaly ji, ne-li dokonce uváděly ve vytržení.

Jsou tak silné, že je antiskenovací štít nestačí pohltit všechny, pomyslel si Relebo. Přesto věřil, že jim nehrozí žádné nebezpečí, když se plně soustředí na svůj úkol.

Kluzák přeletěl rozlehlé kulaté náměstí, v jehož středu se tyčil víc než dvacetimetrový sloup obklopený pestrobarevnými květinovými záhony, nyní značně poničenými. Stovky lidí nacházejících se na prostranství do nich vyšlapaly kruhy a kráčely v nich kolem dokola.

Kolem monumentu se táhlo procesí. Jak se Relebo dozvěděl z infobanky, toto procesí mělo připomínat dávné události a neslo označení „Němý Cyno“. Rafinované osvětlení se dnem i nocí staralo o to, aby obelisk nevrhal žádný stín.

Posbiové pokračovali v letu.

„Je to všechno naprosto nelogické,“ prohlásil Genswer. „Takhle nemůže přežít žádná civilizace. Terranci jsou odsouzeni k zániku, pokud nepřestane existovat Filozof.“

„Měli bychom na něj zaútočit,“ ozval se Tellner. „Tuhle planetu nezachráníme, když odsud odvezeme dvacet vybraných mužů a žeh.“

Roboti se shodli na tom, že nejprve vyhledají a vysvobodí Cistola Khana. Homér G. Adams odhadoval, že právě on jim bude klást nejrozhořčenější odpor. Proto chtěli začít s ním, aby pak věděli, jak zacházet s ostatními.

Hladce dorazili na okraj vládní čtvrti a pronikli k budově Ligy svobodných Pozemšťanů. Přistáli- a zaparkovali kluzák před vchodem do mrakodrapu, který mohl monumentálností zastrašit ještě tak citlivého člověka, ne však roboty ze Světa sta

sluncí, kteří všechno soudili čistě z hlediska účelu. V téhle budově se podle Adamsových informací měli nacházet Cistolo Khan a tři nástupci Bruna Drenderbauma.

Releba už neudivovalo, že se je nikdo nesnaží zadržet. Spojil se s bezpečnostními systémy a vyžádal si zprávu, kde by se mohl nacházet komisař LSP.

Dostal ji a otvíraly se před ním všechny dveře. Zdálo se, že bude hračka osvobodit mocného Terrance.

Kruhy! ozvalo se kdesi hluboko ve velitelské nitru tíše. *Poddej se jim! Naslouchej a nakresli vlastní kruhy. Vzpamatuj se a splyň s kruhem. Relebo...*

Naléhání biologické složky vědomí nijak neochablo a Relebo vnímal, jak mu obrana před impulzy a koncentrace na úkol nakrátko ztížily logické myšlení a jednání. Bylo mu jasné, že musí bojovat nejen proti cizímu vlivu, ale také proti částí svého nitra, že rozdělení plazmy a syntoniky je proti posbiové „přirozenosti“. Z toho vyvodil, že bez biokomponenty je ho jen půl a nemyslí mu to tak věčně, jak by mělo.

^ A ^

Cistolo Khan sledoval, jak se blíží. Dvoumetrový obr s jižanskou pletí a tmavohnědými vlnitými vlasy byl informován o každém pohybu Posbiů od chvíle, kdy přistáli v Terranii. Pozoroval je na holografické stěně před masivním pracovním stolem.

Věděl přirozeně, proč jsou tu a kdo je poslal. V zasutém koutku omámeného vědomí ještě rozeznával jisté souvislosti. Nezajímaly ho ale - nebo lépe řečeno ho zajímaly jen natolik, že učinil nejpotřebnější opatření pro případ, který se dal s největší pravděpodobností očekávat.

Potom se opět vrátil ke svým kruhům. Všechno ostatní pro něj bylo nedůležité, obtěžovalo ho. Potěšilo by ho, kdyby ho

Adams nechal na pokoji a přestal se svými hrátkami.

Jen od Nesmrtelného se roboti mohli dozvědět, že komisař LSP se zdržuje v této správní budově, mimo vlastní mocenské centrum Ligy, kam normálně nechodil. Jeho místo bylo jinde. Odtud ale měl konec konců radiové spojení s GILGAME-ŠEM a otravným starcem.

Posbiové už byli uvnitř a stoupali vzhůru.

Taková drzost, když se dějí tak převratné věci! Když všechno směřuje do velkého kruhu a každý čeká jen na to, až se stane součástí čehosi fantastického!

Cistolo Khan nespouštěl modré oči z vzájemně se proklínajících kruhů, které vytvořil jednoduchým holoprojektorem uprostřed místnosti. Každý měl jinou barvu a následující byl vždy o něco větší než předchozí a pojímal ho do sebe. Byla to úchvatná hra bez konce. *Hra?*

Byla to vášeň, závislost kreslit kruhy a poznávat se v nich; vyjadřovat kruhy rovnicemi, myslet v kruzích, procítit bvátje, vidět vlastní tělo jako syntézu milionů kruhů, vnímat každý atom z nekonečné, spousty částic kroužících kolem jádra.

Posbiové vytvářeli v těchto obrazech a představách bílou skvrnu kalící jakoukoli harmonii.

Cistolo Khan zaklel, když ho z kruhového vesmíru vytrhlo oslnivé rudé blikání a upozornilo ho na to, že roboti právě opustili antigravitační šachtu a jsou na chodbě. „Ztracení Posbiové,“ zamumlal, když zamířil s konturovým křeslem k jediným dveřím rozlehlé kanceláře. „Jsou přece napůl organiční. Jak tedy mohou...?“

Dál se ve svých úvahách nedostal. Napadla ho nová konfigurace kruhů a zmocnilo se ho opět štěstí, že může přispět ke vzniku společného díla, jež jim má všem přinést naplnění.

Sehnul se v křesle a naklonil hlavu ke straně. Seděl obrácen obličejem ke dveřím, a proto jen s obtížemi zadal počítači data a vytvořil nová uskupení kruhů. „To je... velkolepé...“ vydechl blaženě obr.

Polkl naprázdno a zaplavila ho další vlna štěstí.

V téže chvíli se ozval bzučák u dveří a vytrhl ho brutálně z nadpozemských snů. Kouzlo bylo v tu ránu pryč.

Rozhodl se, že Posbie přijme, aby je neutralizoval a znovu našel svůj klid. Chtěl jim otevřít, nyní ale cítil, že ho podvedli, připravili o velkolepou část jeho díla. Zmocnil se ho nečekaný hněv a nesmyslně vykřikl: „Vstup zakázán!“

Rozzuřeně zíral na široké šedé dveře, a pak se obrátil. Byl si jist, roboti budou muset kapitulovat -před ochrannými štíty, které se vytvoří, jakmile se někdo pokusí násilím vniknout do kanceláře.

Vteřinu nato nevěřičně přihlížel, jak se dveře odsouvají stranou a dovnitř se hrne na antigravitačních poduškách šest Posbiů.

„To je... to je zrada!“ zachrčel komisař LSP.

Posbi, který vplul do kanceláře jako první, se zarazil před jeho pracovním stolem a řekl: „Cistolo Khane Jsme zde z pověření Homéra G.Adamse, abychom tě vysvobodili z Filozofova zhoubného vlivu. Žádám tě, abys nás následoval. Všechno je připraveno pro útěk z Terry.“

Hromotluk se drsně zachechtal a odsekl: „Přirozeně, Adams... Vyříd' mu ode mě hezké pozdravení. A teď táhněte k čertu! Je mi dobře, to jsem mu řekl už nescíslněkrát. Dejte mi pokoj! Já nechci být .vysvobozen!“

Neudělal na Posbiho nejmenší dojem. „Máme za úkol tě dopravit na

GILGAMEŠ, Khane!“ prohlásil nezúčastněně.

Terranec se ještě jednou zachechtal, zamračil se a zavrtěl hlavou. „Na to zapo-

meň!" vyštěkl. „A už mě nezdržujte a zmizte konečně!"

Jako blesk mu náhle pronikla do vědomí celá neskutečná situace. Vzpomněl si na jednu epizodu z doby, kdy chodil do školy a musel napsat smyšlený rozhovor s Bluesanem. Nasekal v něm spoustu chyb. Tehdy na výtky počítačového učitele odpověděl: „Byl to pomatenec. Může bláznivý Bluesan mluvit jako jeho normální spukmenovec?"

Učební počítač jeho námitku tenkrát uznal. Dnes ale stál Cistolo Khan sám proti několika robotům obdařeným zatraceně nelidskou logikou, proti níž neměl zbraň. Byl ale opravdu sám? Jak to, že mu nepřišli na pomoc ostatní? Kde vězí?

Kratičký okamžik mentálního prozření byl tentam. Komisař LSP znovu viděl Posbie a všechno ostatní v kruhových čarách a podvědomě zmáčkl příslušnou klávesu.

Nic se ovšem nestalo. Posbiové se nehnuli z místa, ani jednoho z nich nepřipoutalo silné magnetické pole ke stěně, nezně -škodnil je přispěchavší bojový robot ani. jim nebyla odčerpána energie.

V té chvíli Cistolo Khan definitivně pochopil, jakému omylu podlehl. Všechno pracovalo proti němu, proti Dílu. Posbiové - a NATHAN! - převzali kontrolu nad veškerou syntronicky a pozitronicky řízenou technikou v Terranii a lidstvo ji nemohlo použít, aby dosáhlo toho, k čemu bylo skutečně určeno.

Sok z poznání ještě jednou vytrhl komisaře LSP ze stavu duchovního omámení. Zpanikařil a začal se příšerně potit. Uvědomil si, že ho chtějí připravit o všechno, o život i o budoucnost! Cítil, jak mu buší krev ve spáncích, a v uších mu šumělo. Viděl všechno rozplizle. Strach mu znemožnil chovat se racionálně a přesně hodnotit svou situaci. Napadlo ho, že má ještě poslední šanci. Ležela v nejspodnější zásuvce stolu. Po

malu sjížděl rukou k držadlu. Dalo mu nadlidskou práci zachovat navenek klid.

„Mě nedostanete!" ucedil. *Všechno teď záleží na tom, co udělám v téhle chvíli -můj osud, osud Velkého díla!* Blesklo mu hlavou. „Nemůžete mě připravit o mé myšlenky!"

Třesoucími se prsty sáhl po malém kompaktním paprskometu, který nemohla žádná nepřátelská syntronika ovlivnit a použít proti němu, palcem přepnul na impulzátor a namířil zbraň na hlavu nehybně vyčkávajícího mluvčího Posbiů... a nebyl s to zmáčknout spoušť. Nedokázal vystřelit na kruh, který představoval hlavový nástavec robota. A tento kruh se zvětšoval, nadouval se a zakrátko dospěl až k němu.

Bylo po všem. Khan by v té chvíli považoval za vysvobození, kdyby na místě zemřel. Proč ale roboti ještě váhají? Proč s ním neudělají krátký proces? Že by dostali rozum? V komisaři LSP vzklíčila jistá naděje a už už chtěl něco říct, ale posbiovský velitel ho předešel.

„Je mi líto, Cistole Khane," promluvil jako z nějakého jiného univerza, „ale musíme tě uložit do poutacího pole, abychom tě mohli odtransportovat. Je to pro tvou bezpečnost."

^ A ^

Relebo se už zase ovládal. Věděl, že bi-okomponenty ostatních šesti robotů byly rovněž napadeny bezprostředně po Khanově zcela nelogickém pokusu vzepřít se osvobození s paprskometem v ruce.

Proč se vlastně vzbouřil?

Tato otázka zaměstnávala Posbie, když Relebo přikázal Modanovi, aby vytvořil kolem Pozemšťana poutací pole. Strnulý Khan byl vyzvednut z křesla v patřičně zkroucené poloze a Modana ho pomalu dirigoval k východu.

„Máte nějaké problémy?“ zeptal se velitel ostatních. „Pochybujete o funkčnosti štítů?“ Všichni až na Dorinela mu potvrdili, že ne. „Dorinele?“ vykřikl Relebo. „Co když si ovlivněný organický život vzájemně pomáhá nebo se o to alespoň pokouší?“ odpověděl mu robot otázkou. „Co když se naše plazma ve snaze zabránit Pozemšťanovu vysvobození pokusila prorazit bionickou uzávěru a zmocnit se nás?“ „To by nedokázala,“ namítl Relebo, „Víte to ale - ve stavu pomatenosti?“ Velitel rázně ukončil nesmyslnou debatu a přikázal podřízeným, aby se s ním vydali do mís, kde se měli podle získaných informací zdržovat Alexandr Erengast, Coer Pinguard a Iljana Speccieové.

Vznášeli se chodbou a Cistolo Khan plul upoután v antigravitačním poli před nimi. Relebo nebyl tak sebejistý, jak dával najevo. Hypervysílačkou konečně sdělil Adamsovi, jaké mají problémy s bioplazmou.

„Opravdu nad sebou neztrácíte kontrolu?“ vyzvídal užasle nositel buněčného aktivátoru.

„Biokomponenty nás nemohou ovládnout,“ odpověděl Relebo. „Jen podráždit, a to ještě pouze krátkodobě. Nechtěl jsem tě předtím zneklidňovat, Homére.“

Jak to vlastně je? ptal se robot v duchu. Předtím jsem mlčel, abych ho zbytečně neznepokojoval, a teď prahnu po odpovědi, která by mohla uklidnit mě, toužím po slovech útěchy a povzbuzení. Měl co dělat,

aby se nezačal pít po tom, jak se má jeho Vilík! Tyhle citově zabarvené, úzkostlivé myšlenky měla na svědomí jednoznačně bio-komponenta! Relebo musel uznat, že se -vkradla plíživě do jeho mysli a začala ho ovlivňovat. Zatím ještě šlo o jisté pocity, které vlastně neměly mít místo v jeho syntronickém myšlení. Zatím ještě nepropadl

čmárací mánii jako Terranci a ovládal se Zatím.

Zneklidňovalo ho, jak se zmýlil v odhadu síly a výdrže plazmy. Ovlivňovala ho neztěněnou měrou. Naštěstí ji ještě brzdila přehrada.

„Je to dobré, Relebo,“ ozval se konečně Adams. „Plně vám důvěřujeme. Vůči Cistolu Khanovi jste postupovali naproste správně. A teď si dojděte pro ostatní. Bez řečí je spoutejte a dopravte kluzákem na kosmodrom a do člunu. Potom se vypravte za Paolou Dašmaganovou a Giou de Moleonovou.“

„Rozumím a provedu,“ odpověděl robot. Díval se při tom na GILGAMES nacházející se poblíž okraje soustavy, v níž se planety otáčely kolem svého žlutého slunce. J! Po elipsovitých, a přece kruhových drahách.

•-^ A <>•

Homér G. Adams věděl, že NATHAN zametl Posbiům cestičku. Přesto byl jen člověk, a proto se směsící hořkosti a bezmoci sledoval, jak Relebo a jeho průvodci zcela bez problémů pronikají do správních budovy, jindy střežené bezpečnostními zařízeními a početnou lidskou ostrahou, jak vtrhávají do Khanovy kanceláře a zneškodňují druhého nejmocnějšího člověka na Zemi jako jakéhokoli běžného měšťana.

Přirozeně, že to tak Nesmrtelný chtěl. Jenže mezi teoretickými úvahami a neuvěřitelnou praxí zela bezdná propast. Nemohl než doufat, že roboti splní úkol, aniž se pod zuřivým nápoem bioplazmy předčasně zhroutí bionická uzávěra.

Adamsovy nervy byly napjaté k prasknutí, když pozoroval další akce Posbiů — jak pronikli k Erengastovi, Pinguardovi a Speccieové, uložili je do poutačích polí a opustili s nimi a s Khanem budovu. Poté

poskládali bezmocné pozemšťany na plošině kluzáku, vznesli se do vzduchu a zamířili ke kosmodromu.

Všechno to vypadalo, jako by nemělo dojít k žádným problémům. Pozitivní bylo i to, že se Filozof u Kilimandžára zatím zřejmě nepokusil zasáhnout do dění. Bylo zcela normální, že byly ovlivněny plazmové komponenty Posbiů - podléhaly stejnému globálnímu poli jako všichni Terranci.

Zpočátku se v MERLINU horečně diskutovalo o tom, zda je Filozof schopen poznat, co se v Terranii momentálně děje. Zareaguje patřičným způsobem? Při jeho mentální kapacitě by mohl buď natolik „vybudit“ plazmu robotů, že by je vyřadil z provozu, nebo na ně poštval celou armádu Pozemšťanů.

Adams by nikdy nepřipustil, aby Posbiové střelili na několik tisíc mužů, žen a dětí ve snaze proklestit si únikovou cestu. Byl to ostatně pouze teoretický problém, protože NATHAN suverénně ovládal pozemskou infrastrukturu. Bývalý šéf Kosmické hanzby by ovšem v krizovém případě musel požádat Releba a jeho druhy, aby se neprodleně stáhli zpátky na BOX-7443.

Filozofa jako by ani nezajímalo, že někdo unáší vedoucí hodnostáře lidstva ze sféry jeho vlivu. To mohlo znamenat, že si toho ani nevšiml, nebo také, že se prostě o tyto „prkotiny“ nestaral - buď z nadřazenosti, nebo protože zaměřoval svou pozornost jinam.

Momentálně to vypadalo, že stačí, aby Posbiové odolali dostatečně dlouho vlivu své plazmy, a podaří se jim úspěšně zakončit pozemskou misi. Homér G. Adams jim v tom nemohl nijak pomoci, byli odkázáni jen a jen na sebe.

Na Trokanu to všechno probíhalo podobně. Vladda a jeho tým rovněž hlásili, že mají problémy se svou bioplazmovou složkou. I oni však Nesmrtelného ujišťovali,

že zatím mají její vliv pod kontrolou. Mezitím se jim povedlo navázat kontakt s Herreachy. Všechno bylo připraveno k odvozu dvojčat Vandemarových, která zřejmě nebyla skutečně nesmrtelná.

Adams se v duchu ptal, jakou šanci na nekonečný život mají asi všichni nositelé buněčných aktivátorů a zda budou vůbec schopni pociťovat zklamání z náhlé ztráty, všech nadějí. *Jak to budu vnímat já, až bude po všem?* uvažoval.

Zaplašil vzpomínku na hrůzné dny, kdy se zcela zmatené ID postaralo o to, že všichni jeho chráněnci málem zahynuli bídnou smrtí. Nedokázal však zabránit tomu, aby se co chvíli v myšlenkách neobracel na mlčící, možná už neexistující superinteligenci a hořce se jí neptal, kde se nalézá ve chvílích, kdy ji Galaktikové potřebují víc než jindy.

Bylo to k ničemu a Pozemšťan si přál, aby by? schopen prostě vypnout svou mysl. Byl sám; sice obklopený přáteli a poradci, avšak vzdálený od nich jako konec univerza. Nikdy ho ani ve snu nenapadlo, že by byl díky nesmrtelnosti lepší nebo hodnotnější než oni. Na to byl až příliš zakotven v době, kdy to všechno začalo a on si musel tvrdě klestit cestu vzhůru.

A právě proto se nyní cítil tak bezmezně osamělý a izolovaný od ostatních. Přímou prahl po tom, aby o sobě dali vědět Atlan, Dao-Lin a Myles; aby věděl, že jsou naživu! Že by opravdu zbyl dočista jako poslední? Je snad odsouzen k tomu, aby přihlížel zkáze, kterou po všech přestálých krizích už nikdo nepovažoval za možnou?

Z těchto pochmurných myšlenek vytrhlo bývalého šefa Kosmické hanzby hlášení Fláme Gorbendové od 47 Tucani. Sdělovala mu, že směrem k Mléčné dráze vyrazilo dalších jednatřicet článkovitých lodí. Na druhé straně alejích přiletělo do sektoru hvězdokupy v posledních dvaceti čtyřech hodinách tři sta osmdesát.

„Dám půl Mléčné dráhy za jednu dobrou zprávu," zavrčel Adams, když přerušil spojení s vrchní velitelkou.

„Jednu bych měl," prohlásil Ertrusan, který sel zrovna okolo. „V kantýně pro mužstvo tři bé se podává jídlo, mám na mysli čerstvé jídlo - ne to syntetické svinstvo. Kuchař je připravil z posledních zásob hovězího a omáčka je prý fantastická - dále se servíruje spousta brambor a topinamburu! Hostina jako ve starém Římě, když jsi dostal svůj buněčný aktivátor, Homére. Tak pojď!"

Jako ve starém Římě... buněčný aktivátor. .. Homér G. Adams jen zavrtěl hlavou a uchýlil se do „tmavého koutku" velitelského můstku. Nechtěl v tuto chvíli nic vidět ani slyšet. A přece si uvědomoval, že zanedlouho bude opět stát vpředu, v jasné záři monitorů, mezi rozrušenou posádkou

MERLINU a čekat na další katastrofické hlášení.

^ ^ ^

Relebo dopravil s roboty v otevřeném kluzáku první čtyři Pozemšťany k fragmentálnímu člunu. Osvobození leželi bezpečně spoutáni ve vyklizeném nákladním prostoru, který musel pojmut ještě dalších šestnáct lidí. Illgen se měl postarat o to, aby bylo stabilní společné poutačí pole,

v němž se nacházeli, a aby žádný z nich neutekl. Protože tušil, že je tlačí čas, rozdělil velitel své komando stejně jako na Tolku 17 na dvě skupiny po třech robotech. Bylo mu, jasné, že čím dříve zmizí ze Země a Sluneční soustavy, tím lépe pro ně. S sebou si vzal Dorinela a Genswera - Teliner, Gabezo a Modan měli vyhledat rovněž osm Pozemšťanů a dopravit je do vesmírného přístavu. Vzápětí přiletěl vyžádaný kluzák řízený robotem.

Relebo si vzal na starost vysvobození

První Pozemšťanky Paoly Dašmaganové a ředitelky bezpečnostní služby LSP Gii de Moleonové, které se zabarikádovaly ve své pevnosti. Zatímco druhá skupina odletěla opačným směrem, velitel a jeho dva průvodci se vrátili zpátky až k Cynovu sloupu. Releba udivilo, že Terranci, zcela neteční vůči okolí, stejně jako předtím obcházejí procesím obelisk, bez jediného stínu, jako zvěř řídicí se pouhým pudem.

Dopravní síť navedla kluzák hladce k věži bezpečnostní služby, centrály jedné z nejmocnějších tajných organizací v Galaxii. Posbíové přistáli a pronikli do budovy.

Relebo zaznamenal, že jeho biokomponenta je v posledních hodinách poměrně klidná a v ničem mu nebrání. *•

Vznášeli se zdánlivě nekonečnými šachtami vzhůru a opustili je v poschodí, kde se měly podle informací syntronického vrátného nacházet obě ženy. Velitel se zastavil přede dveřmi, kam je vrátný nasměroval, strnul ve vzduchu a čekal, až se otevrou.

Konečně se odsunuly a roboti vpluli dovnitř. Jakmile Relebo spatřil obě Pozemšťanky, pozdravil je a chtěl jim sdělit, že to, co nyní Posbíové udělají, bude jen pro jejich dobro. Ještě dřív si ale všiml, že Gia de Moleonová ani Paola Dašmaganová vetřelce vůbec nevnímají.

Vrátily se od velké obrazové stěny k pracovním stolům, uspořádaným do podkovy, sedly si a rozmlouvaly spolu. Potom vstaly, přešly opět k velké obrazovce, o něčem spolu hovořily, ale...

„Přelstily syntroniku," konstatoval Genswer suše. „Nechaly si vytvořit vlastní hologramy. Jejich tepelné stopy a otřesy podlahy při chůzi zajišťují naprosto synchronně s obrazem a zvukem projektory, které nejsou připojené na syntronický systém věže. Gia de Moleonová a Paola Daš-

maganová jsou fyzicky někde jinde, Relebo."

„Jak ale mohly opustit nepozorovaně kancelář?" vyhrkl velitel. „Jejich útěk přece nemohl proběhnout bez povšimnutí!"

„Zneviditelnily se pomocí deflektorových polí," oznámil mu vysílačkou Dorinel. „Ta ale nevymazala jejich tepelné vyzařování, záchvěvy při pohybech a dýchání - abych uvedl jen několik příkladů."

„Gia de Moleonová je ředitelka bezpečnostní služby," uvažoval nahlas Relebo. „Dokonale se vyzná v maskování. Musíme se smířit s tím, že nám utekla i s Paolou Dašmaganovou, i když zatím nechápeme, jak se jí podařilo zmizet."

„Halutáňé mezitím pokročili v tajném vývoji virtuálního zobrazovače," prohlásil Genswer. „Protože oba národy se úzce přátelí, můžeme vycházet z toho, že někdo tak vysoce postavený jako ředitelka bezpečnostní služby je zasvěcen do podobných výzkumů a má možnost využít je v praxi. Zřejmě proto se těm dvěma podařilo odeslat všechny projevy jejich tělesné energie zpátky do kanceláře a promítnout je do jejich přeludů."

„To by mohlo být vysvětlení," řekl Relebo. „Příliš nám ale nepomůže. Musíme po nich pátrat prostřednictvím syntronické sítě. Jistě jsou ještě na Zemi, protože se nechtějí vzdát Filozofova vlivu."

Ze všeho nejdříve museli roboti vypnout projektory hologramů. Poté se Relebo krátce spojil se syntronickou sítí a zahájil štvanici na uprchlice. Posbiové opustili věž, protože bylo naprosto nepravděpodobné, že by se obě ženy zdržovaly právě zde. Nasedli do kluzáku, a dříve než stačili vzlétnout, dostihlo je poplašené volání Homéra G. Adamse.

„Další tolkandská tasemnice se materializovala ve Sluneční soustavě a blíží se v kolizním kurzu k Zemi," sdělil robotům nositel buněčného aktivátoru.

Posbiové hleděli na obrázky, odesílané z GÍLGAMESE, které ukazovaly, jak se gigantické kosmické plavidlo řítí přímo na africký kontinent. Nikoho nepřekvapilo, když všechno nasvědčovalo tomu, že k případné katastrofě dojde v oblasti Kilimandžára.

Pak ale cizí obří loď zmizela jakoby v nicotě, dříve než mohla vyvolat v atmosféře pustošivé bouře. Do možné srážky . zbývaly pouhé dvě minuty, když se vytratila do hyperprostoru nebo jiné nadřazené dimenze.

Relebo slyšel, jak si Homér G. Adams oddechl. Než však stačil vyjádřit svou úlevu slovy, stalo se něco, nač nebyli Posbiové vůbec připraveni. Adams věděl dobře, že k tomu dojde - třebaže netušil, že tak brzy.

Řekl mu o tom Atlan a byla to součást oné děsivé budoucnosti, kterou nesměl **za** žádných okolností připustit!

Tomu, co však přišlo nyní, se nedalo zabránit.

5.

6. červenec 1289 NGL, zátřpyt.

Ymo a Galaš to prožili v domě na okraji města. Přišlo to jako blesk z čistého nebe. Náhle pocítili příšernou bolest a jako kdyby jejich těly proudily silné elektrické impulzy. Vyskočili, zkroutili se, zvrátili hlavy a padli na podlahu jako podřátí. Srdce jim divoce bušila, pot se z nich jen lil a hrdla měli tak stažená, že se jim ze rtů nevydrala ani hláska, když se převalovali na podlaze sem tam. Jako by je spaloval obrovský žár a co chvíli jim měl explodovat mozek.

Před očima se jim všechno oslnivě třpytilo - nábytek a celé okolí. Všechno jako by se rozložilo na skládanku, jejíž dílky se

horečně přesouvaly sem tam. Střípky kaleidoskopického obrázku se znovu poskládaly do správné polohy a vzápětí opět explodovaly. Ymo slyšel křik a doléhal k němu stejně zkresleně jako to, co vnímal opticky. Přitiskl si miskovité ruce ke spánkům a nevěděl, jestli to nyní rve on sám nebo Galaš či tři Pozemšťané.

Třpytění probíhalo v šíleně rychle se měnících fázích a každá z nich vyvolávala novou fyzickou bolest. Zdálo se, že nikdy neskončí. K tomu se přidružil mentální šok v okamžiku, kdy postupně slábla tělesná muka. Nebo šlo o obrannou reakci mysli, která bránila trýzni, aby pronikla až do samotného středu vědomí?

Bolesti každopádně ustaly a také se pro-jasnilo vnímání. Nicméně třpyt přetrvával. Když konečně zmizel, Ymo se pracně zvedl, zavrával a vydal se hledat Galaš.

Byla skoro tma. Možná selhalo osvětlení ve chvíli, kdy došlo k zátřpytu, to Ymo nevěděl. Ani oknem nedopadalo dovnitř žádné světlo. Mezitím nastal večer a zdálo se, že přinejmenším tato čtvrt' byla zcela bez energie. Konečně Ellokian našel svou partnerku, která už také vstala a pátravě se rozhlížela.

V domě vládlo nepřírozené ticho. Ani zvenčí sem nedoléhaly žádné zvuky a uvnitř nešuměla klimatizace. Mlčelo i tri-video. Zdálo se, že Ymovy domněnky se potvrdily.

Narazil na Galaš uprostřed pokoje. Objali se a tiskli se k sobě, jako kdyby se chtěli vzájemně zahrát. Zaplavila je horká vlna lásky a ani jeden z nich nechápal, co se to s nimi před chvilkou dělo. Zůstávala v nich jen vzpomínka na bolest a ještě... ještě se v nich usídlila dosud nepoznaná touha...

Tulili se k sobě i ve chvíli, kdy za několik minut konečně začalo fungovat osvětlení a rozbzučela se klimatizace. Z trividea se linula tichá pozemská hudba. Řídící

syntrony zjevně vypadly nejméně na deset minut a nyní se opět restartovaly.

„Už nevidím žádné kruhy," řekla Galaš a vyslovila tak to, co udivilo rovněž jejího partnera.

Také on doposud vše viděl jako kruhy, myslel a experimentoval v kruzích. Bylo to tak silné, že ani nevěděl, že jeho život možná měl někdy předtím úplně jiný smysl.

Najednou to bylo všechno pryč. A přece v sobě necítil prázdnotu. Místo kruhového vidění, myšlení a jednání, zaměstnávajícího všechny jeho smysly, se ho zmocnila nová touha. Byl prodchnut pocitem ještě hlubšího naplnění, pocitem *konečného, pravého určení...*

„Co bude dál, Ymo?" zeptala se ho tiše Galaš, která zjevně cítila totéž co on. !.

V té chvíli se začali hýbat také tři Terranci ve svém koutě a vykuleně, zmateně se rozhlíželi - zakrátko však upřeli zraky směrem, kde nyní ležel cíl každé myslící bytosti.

„Co bude, až učiníme poslední krok a budeme smět sloužit Goeddě?" vyhrkla Galaš.

„Bude to nádherné," řekla jedna z Pozemšťanek. Oči namířené kamsi mimo tento svět jí svítily jako žárovíčky. Vzala druhou ženu za ruku a vydechla: „Vidím to,

je to velkolepé a všichni už čekají jen na nás..."

^ A ^

Relebovo syntronické já znovu ožilo a ze všeho nejdřív zjistilo, že výpadek trval přesně jedenáct minut třináct vteřin a devatenáct desetin. Ať už jej způsobilo cokoli, bioplazmy se to nedotklo stejným způsobem, naopak umožnilo jí „rozprostrít se" opět po všech Releboových systémech -jako kdyby nikdy neexistovala bionická uzávěra.

posbí si okamžitě vyžádal situační zprávu a zaznamenal, že se se svými průvodci, stejně jako předtím, nachází před věží bezpečnostní služby, kde stál jejich kluzák. Plazmová složka sice poskytovala Posbíům emoce a schopnost samostatně jednat - a zvláště pak byla jejich neocenitelným pomocníkem při komunikaci s organickými inteligencemi - ale nemohla převzít kontrolu nad jejich tělem proti vůli robotického mozku. Mohla jím do jisté míry nepřímo manipulovat tím, že ovlivňovala syntronickou složku, ale nikdy ho nemohla ovládat zcela.

Jinak by bylo předtím došlo s největší pravděpodobností k nejhoršímu.-

Relebo snadno zatlačil bioplazmu zpátky a obnovil všechny syntronické funkce. Stačil se však dozvědět dost o jejich úvahách a pocitech.

Dorinel a po něm i Genswer ohlásili obnovu původních funkcí. Stejnou zprávu odeslali rovněž členové druhé pátrací skupiny. Nic nenarušilo svrchovanou strukturu posbíovských mozků - neztratila se žádná data ani nedošlo k poškození hardwaru či programů.

Relebo a ostatní byli v každém ohledu plně funkční - dokud je ovšem opět nezačala rozsáhle dráždit bioplazma. Také ona se nechala zaskočit mentálním úderem, stejně jako syntronika. Po chvíli ale bylo po všem a měla na šest minut volnou zpáteční cestu do vědomí robotů, neboť kvůli výpadku syntroniky přestala fungovat i bionická uzávěra.

K ničemu jí to však nebylo. Dokud byl deaktivován syntronický mozek, nemohla plazmová složka nic podnikat na vlastní pěst. Jediný kritický okamžik nastal, když Relebo a jeho soukmenovci „procítali“ a jejich umělý smysl byl ještě krátkodobě „omámen“.

Velitel se pokusil spojit s Illgenem v pomocném člunu. Doufal, že se nepotvrdí

jeho obavy. Illgen přiznal, že pod vlivem bioplazmy vypnul poutačí pole. Než ale zmatení Pozemšťané pochopili, jaká se jim nabízí šance, měl robot pole opět pod kontrolou.

Nestalo se tedy nic - až na změnu, která se udala s bioplazmou a také s lidmi. A tato změna vzbuzovala obavy. Plazma už nemyslela v kruzích. Jako kdyby to už splnilo Svůj účel. V přesném slova smyslu už „nemyslela“, nýbrž se utápěla v přílivu citů, jež se točily kolem jediného přání -zemřít, oddat se velké touze, stát se nepatrnou částí gigantického celku a dojít v něm naplnění.

Odpovídalo to předchozí touze stát se jako malý kruh součástí velkého, jinak ale obojí spolu nemělo nic společného. Cíl posbíovské bioplazmy byl nyní zcela jasný -chtěla zemřít. Soustředila se už cele na smrt, a pokud se u ní vůbec dalo mluvit o nějaké formě myšlení, pak nanejvýš o rozjímání o všech odstínech a otázkách nynějšího a pozdějšího vytouženého bytí v podobě části stavby, všemocné entity nesoucí jméno Goedda.

Bioplazmě bylo lhostejné, jak zemře, zda nenadále, nebo při zkáze robotického těla, přímo křičela touhou po smrti, po níž se měla dostat ke Goeddě. Nadouvala se žádostí a napadala syntronické mozky svých posbíovských partnerů.

Znič se! zněla její naléhavá žádost.

Relebo a ostatní museli'podstoupit boj, na který nebyli připraveni. Byl to mnohem zavilejší zápas než předtím, kdy plazma prorazila svými emocemi antiskenovací štít. Velitel byl naprogramován tak, aby odolal náporu biomasy, která ho zatím ještě nebyla schopna ovládnout, ale svou zarputilostí by ho mohla přimět k tomu, aby podlehl jejím emanacím, kdyby nebyl ve střehu.

Znič se sám!

Syntronicko-biologičtí roboti na Zemi

zvítězili, ovšem až na jednu výjimku. Tellner se stal obětí své biokomponenty. Vyvolal implozi ještě dřív, než dosáhl obratu v souboji o vládu nad svým tělem. Přesto ještě stačil včas varovat oba druhy, aby si zapnuli své ochranné štíty.

„Antiskenovací štít není dokonalý," hlásil Relebo vysílačkou Horném G. Adamsovi, který přirozeně věděl o všem, co Posbíové od posledního přímého kontaktu prožili, viděli a analyzovali - tedy od okamžiku, kdy zjistili, že Gia de Moleonová a Paola Dašmaganová uprchly z věže bezpečnostní správy, a kdy došlo k novému jevu vzbuzujícímu neodolatelnou touhu zemřít.

Než stačil Adams odpovědět, ohlásil Gabezo, že spolu s Modanem našli čtyři Pozemšťany, kteří měli být vysvobozeni, a uložili je do poutačích polí. „Vydržte!" vyzval nositel buněčného aktivátoru Releba. „Nepřetržitě mi docházejí hlášení. Vyzvedněte ostatní a dopravte se s nimi na GILGAMES. Nebo pokuste najít jen de Moleonovou a Dašmaganovou, ty jsou nejdůležitější. A pak se okamžitě vraťte!"

^ ^ ^

Štvanice začala. Relebo do ní zapojil veškerou terranskou syntronickou síť. Žádal všechny informace o výskytu obou významných Pozemšťanek za posledních čtyřicet hodin a současně nepřetržitě bojoval proti své biokomponentě. Ustavičně ho ponoukala, aby se zničil. Její mentální nápor byl tak mocný, že musel věnovat polovinu své koncentrace na to, aby mu odolal.

Gia de Moleonová po sobě zanechala jedinou stopu. Krátce před útekem byl na parkovišti před věží aktivován kluzák patřící bezpečnostní službě.

Ředitelka samozřejmě nebyla tak naivní, aby se na záznamu o aktivaci ocitlo její

jméno a identifikační vzorec. Nicméně jisté neopatrnosti se dopustila, použila totiž pro aktivaci zfalšovaný identifikační vzorec jedné z prvních Filozofových obětí u Kilimandžára.

Tato spolupracovnice bezpečnostní služby se zabila za záhadných okolností, když se vrhla dolů z visuté magistrály. Roboti identifikovali její mrtvolu a vymazali ji z databanky tajných spolupracovníků.

Gia de Moleonová pomocí jejího průkazu označila let jako tajný a postarala se, aby nebyl monitorován. Přesto se dala ještě jakž takž sledovat infračervená stopa kluzáku. Byla však už hodně slabá, protože uplynula příliš dlouhá doba.

Relebo řídil otevřený kluzák podle informací, které dostávali od uzlových informačních bodů a které je vedly ven z terranské metropole. Tam mohly doprovodné sondy letící v obrovské výšce i přes noční

tmu mnohem snáz hledat co nejpřesněji popsaný objekt.

Objevíly ho za pouhých třicet čtyři minuty. Kluzák stál na okraji parku u předměstského sídliště a byl opuštěný.

Gabezo hlásil, že osvobodili další Pozemšťany, a Relebo mu přikázal, aby kromě obou žen pátral také po osobách, které měl na seznamu on.

Pojďme! Znič se...! ozývalo se v jeho nitru čím dál naléhavěji. Posbí si uvědomoval, že se nedokáže dlouho soustředit na hledání a současně na obranu proti impulzům bioplazmy. A bylo mu rovněž jasné, že jeho soukmenovci jsou na tom úplně stejně.

„Už nejsem schopen déle odolávat," ohlásil Genswer a explodoval jen několik vteřin poté, co Dorinel a Relebo aktivovali ochranné štíty a katapultovali se ven z kluzáku.

Ten zakrátko vybuchl a tlaková vlna odhodila Posbie hodně daleko. Pomalu kle

sali na antigravitačních poduškách k zemi. Byli už jen dva.

Z jednoho z blízkých domů vybíhali lidé a velebili smrt. Skláněli se nad těmi, kteří už dobrovolně odešli na druhý břeh, a prohlašovali je za proroky hodné následování.

Na první pohled se od nich lišily dvě sedé postavy stojící ve dveřích dalšího domu. Relebo si jich v první chvíli všiml jen zběžně, nepřikládal jejich jinakosti žádný význam, protože v Terranii žili jako vítání hosté mnozí Mimoszemšťané. Vzbudily jeho podezření v okamžiku, kdy utekly zpátky do domu.

^ A ^

Homér G. Adams nyní věděl, že akce Posbiů vstupuje do kritické fáze. Drasticky poklesla šance na úspěch, který předpokládal ještě před několika hodinami. Pokud se nestane zázrak, nepodaří se jim vyrvat ze sféry Filozofova vlivu ani ty, které „zajali“, natož obě uprchlice.

Střízlivě vzato operace „Antiskenovací štít“ ve Sluneční soustavě se totálně zhroutila. Avšak emocionálně viděno, bylo nyní pro Adámse vysvobození vůdčích pozemšťanských osobností podružné. Přesto se nechtěl vzdát poslední naděje.

Šok z prvního zátřpytu vzel ve všech příliš hluboko. Došlo tedy k tomu, co viděla „ve snu“ dvojčata Vandemarova, třebaže o několik dní dřív. Uskutečnil se první stupeň z šesti, jež měly vést k vyhlazení veškerého inteligentního života ve značné části Galaxie.

Třpytivý jev zaskočil i posádku GÍLGAMESE, přestože se loď zřejmě nacházela mimo dosah Filozofovy kletby. Lidé se hroutili, třáslí se, pociťovali chvění u srdce a trpěli příšernými bolestmi. Na jedenáct minut spadly také palubní syntrony a pozitrony a všichni se svíjeli ve tmě a cítili trýznivou nejistotu.

Adamse to postihlo stejně jako ostatní. Nebyl připraven - zatím ještě ne. A když ona hrůza posléze pominula a po zdánlivě nekonečné době opět začala fungovat syntronia, bylo mu jasné, že by tomu nedokázal zabránit, ani kdyby se na to připravil sebedůkladněji.

V následujících minutách obdržel hlášení od Releba, ale také mu nepřetržitě docházely zprávy ze sektoru Galaxie, dlouhého deset tisíc světelných let, v němž působili celkem padesát dva Filozofové. Všude došlo k prvnímu záblesku.

A všude tam, kde si Filozofové mentálně zotročili obyvatele, přestali Galaktikové kreslit kruhy - a nemysleli už na nic jiného než na smrt.

Adams nebyl ve spojení se všemi postiženými světy, nanejvýš tak s třetinou z nich. Nebylo ale zapotřebí příliš mnoho představivosti, aby vytušil, jak to vypadá na mlčících planetách, na nichž nebyl zjevně nikdo schopen odeslat zprávu do vesmíru. Zato na palubě GÍLGAMESE přijali ojedinělé hyperradiogramy z lodí kroužících nablízku.

Proběhla první fáze děsivého vývoje, jak ji viděly Nadja a Mila Vandemarovy, a nikdo jí nedokázal zabránit. Nebo snad byla veškerá tato příšerná budoucnost už natolik pevně zakotvena v čase, že na ní nedokázal nikdo nic změnit?

Mila a Nadja Vandemarovy...

Vladda a jeho Posbiové mezitím dorazili s mrtvolami dvojčat na GÍLGAMEŠ. Přišli při tom o jednoho svého druha. Nyní byli relativně mimo nebezpečí. Kromě toho přivezli informaci, že podle všech jejich pozorování Herreachové nejevili žádnou touhu po smrti, i když i oni byli vystaveni třpytění. Zdálo se, že jsou vůči němu imunní, a stálo za to vyzkoumat proč.

Naštěstí totéž platilo i pro všechny členy posádky GÍLGAMESE - u nich však

nešlo o imunitu, nýbrž o to, že se nacházeli mimo sféru Filozofova vlivu, f:

Palubní syntron MERLIN ihned vypracoval na základě získaných údajů počet pravděpodobnosti, z kterého to vyplývalo poměrně jednoznačně. A čím docházelo víc zpráv, tím se tento výpočet zpřesňoval.

Závěr byl Jasný - zátřpyt vyvolal touhu zemřít pouze tam, kde byly inteligentní bytosti už předtím pod vlivem jedné z padesáti dvou příšer. Kdo ale naproti tomu se nacházel mimo dosah sféry Filozofova působení, sice rovněž prodělal při zátřpytu všechny matoucí a bolestné průvodní příznaky, ty v něm ale nezanechávaly žádnou stopu. To potvrzovaly mimo jiné stále docházející hyperkomové zprávy z kosmu.

Proto bylo možné zhruba stanovit oblast vesmíru, v níž působilo třpytění. Jak vyplynulo ze spojení s Fláme Gorbendovou, pro 47 Tucani to neplatilo.

Homér G.Adams přikázal, aby byly mrtvoly Mily a Nadji Vandemarových dopraveny do příslušného oddělení, kde měly být podrobeny důkladnému zkoumání. Vědci už na ně netrpělivě čekali. Nositel buněčného aktivátoru ovšem zakázal, aby se kdokoli dotýkal nebohých dvojčat. Nic nemělo rušit jejich věčný klid, než se odeberou na místo posledního odpočinku.

Stále ještě nevěděl, kde je pohřbí- možná na Gee, možná v jejich bývalé druhé vlasti Saiře, nebo dokonce na Camelotu.

Do té doby ale bylo třeba zjistit všemi dostupnými technickými prostředky, jak došlo ke krystalizaci Mily a Nadji Vandemarových.

Poté se čekalo na další Posbie. Relebo hlásil, že sledují určitou stopu. Naposledy se ozval, když informoval o dvou mimozemšťanech, kteří utekli zpátky do domu, jakmile spatřili roboty.

Nikdo, ani kosmický návštěvník Země neměl nejmenší důvod prchat před vyspělými stroji. Pokud ovšem něco neskrýval.

6.

7. červenec,] 289 NGL. útěk.

Oba Posbiové - zahalení do ochranných polí - se vznášeli k vchodu do domu, v němž se ukryli šedokožci. V Terranii právě začínal nový den.

Relebo a Dorinel neměli za úkol starat se o případné terranské sebevrahy ve své blízkosti. Měli beztak dost starostí s tím, aby potírali čím dál naléhavější náporu své bioplazmy a současně věnovali pozornost honu na uprchlice. Nemohli přemýšlet o ničem dalším.

Relebovi se však do vědomí stále znovu vkrádala jedna otázka: Co když také IH-gen podlehe své zblázněné plazmě, exploduje a zničí fragmentální člun? Za daných okolností by pak bylo téměř nemožné opatřit si jiné kosmické plavidlo a dopravit zbývající zajatce mimo Sluneční soustavu.

Pronikli dovnitř, Dorinel jako první. Projektoři poutačích a antigravitačních polí měl aktivovány. V případě napadení je mohl bezprostředně použít.

Vznášeli se zšeřelou chodbou, ale díky dokonalým optickým systémům neměli nejmenší problémy. Z pootevřených dveří nalevo k nim doléhala tichá hudba. Nějak se nehodila k tomu, že ti dva před chvílí utekli - pokud ovšem neměli v úmyslu odlákat Posbie nesprávným směrem. Bylo nepředstavitelné, že by se Gia de Moleonová a Paola Dašmaganová dopustily takové naivity - pokud to ovšem byly ony.

„Bud' opatrný!" přikázal Relebo Dorinelovi.

„Jestli vypadneš i ty, nedokončím misi."

„To vím," odpověděl humanoidní robot. Vzápětí otevřel dveře a vplul do místnosti za nimi.

Tři Pozemšťané, dva muži a jedna žena, seděli schýlení na bobku v protilehlém

koutě, zatímco oba šedokožci se pevně objímali a tiskli se ke stěně napravo a upřeně si kulatýma očkama měřili roboty.

„Proč jste utekli?“ zeptal se jich Relebo, když se ocitl uvnitř v závěsu za Dorinelern. „Nemusíte se nás přece bát. Bylo to od vás nelogické.“

Bytosti s šedou pokožkou ze sebe nevypravily ani hlásku. Zato vstala jedna z Pozemšťanek. Relebo ji identifikoval jako Giu de Moleonovou.

„Přirozeně to bylo nelogické,“ prohlásila nevzrušeně. „Měli však v úmyslu vzbudit vaši pozornost a vlákat vás sem. Teď jste tu a víte, koho máte před sebou. Uprchlý jsme s Paolou, když jsme se dozvěděly, že Adams vyslal na Zem Posbie, aby nás... *vysvobodili*.“ Ředitelka bezpečnostní správy si rozhořčeně odfrkla a pokračovala:

„Měli byste ovšem vědět, že s vámi nepůjdeme. Nechtě nás na pokoji. Zmizte, nebo se do třiceti minut otrávíme jedem, který jsme si vpíchly. Dá se neutralizovat, pouze když rozkousneme do této doby kapsli s protijedem. A to nemůžeme, když nás budete paralyzovat nebo nás nastrkáte do poutacího pole jako Khana. Jistěže znám podrobnosti jeho únosu. Pořád ještě mám několik informačních kanálů. Nechtě nás tedy v klidu na Zemi, vypadněte a už se nevracejte!“

; „Všechno co říkala, je pravda,“ přisvědčila První Pozemšťanka. Hleděla mimo Posbie kamsi do dále, jako by se její duch už nenacházel na tomto světě.

Relebo prohlédl lest šéfky bezpečnostní služby okamžitě. Na rozdíl od Dorinela, který vyslal nouzový signál. Následovalo několik nesmyslných symbolů a velitel bleskurychle pochopil, co se stane. Jednal bez váhání.

Přesto už nedokázal svému soukmenovci pomoci. Nepovedlo se mu jednoduše stabilizovat jeho mysl ani ho ovládnout a řídit pomocí vysílačky. Mohl mu také při

kázat, aby spustil nouzový program, ale Dorinel by v tomto stavu stejně nereagoval. Musel se z toho dostat sám dřív, než udělá přesně to, čeho chtěla Gia de Moleonová svou rafinovanou hrou dosáhnout.

Na to mu ale nezbyl čas. Dorinel se začal otáčet kolem vlastní osy a vysílal už jen pomatené signály. Všechno se to odehrálo během několika málo vteřin a Relebo mohl udělat jediné - rozšířit vlastní ochranné pole a zakrýt tak lidi a oba mimozemšťany stojící za ním, dřív než dojde k explozi. Bylo však velmi pravděpodobné, že je výbuch i přes štít roztrhá všechny na cucky.

Dorinel však neexplodoval. Klesl k zemi a znehybněl. Na rozdíl od ostatních Posbiů se nestal obětí Filozofa a vlastní bioplazmy, nýbrž prostě *zemřel*. Jak a proč, to bylo možné zjistit až při podrobném vyšetření.

Relebovi bylo jasné jen to, že Dorinel si sám vybral tento způsob smrti a bojoval proti biokomponentě jen proto, aby nevzal s sebou na onen svět Pozemšťanky, třebaže si to toužebně přály. Patrně se mu na několik milisekund přehrálo nitro a spolu s ním zahynula i plazma. U jeho typu to bylo možné. V žádném případě nedezaktivoval pouze syntronickou složku, nýbrž usmrtil i plazmovou.

„Na mě vaše finta nezapůsobí,“ řekl Relebo Pozemšťankám. „Doufám, že se budete muset zpovídat z toho, že jste zabily živý organismus.“

„Máš-li na mysli plazmu, pak jsme ji nezabily, ale jen vysvobodily, stejně jako nás vysvobodíš ty,“ odpověděla Gia de Moleonová. „Neblufovala jsem. Jed v našich tělech už působí. Tys tu zbyl poslední. Když neuděláš, co po tobě budeme chtít, budeš se muset ospravedlňovat za smrt ředitelky bezpečnostní služby a První Pozemšťanky. Ostatně, tohle je můj tajemník Cerle Obi-šan. Jisté Adams a...“

Relebo ji rychle paralyzoval stejně jako

jejího tajemníka a První Pozemšťanku. Pro jistotu ochromil také oba mimozemské šedokožce. Potom se spojil s Modanem a přikázal mu, aby k němu přiletěl a pomohl mu odtransportovat vysvobozené.

•ý- A <>

Relebo skutečně prohlédl lest ředitelky bezpečnostní služby. Dorinel však ne. Byl natolik vytižen obranou proti vlastní bioplazmě, že se nechal vlákat do směšně jednoduché logické pastí.

Gia de Moleonová vyhrožovala, že se zabije a vinu za to svalí na Posbie. Tento slaboduchý trik nehodný ženy jejího postavení bylo možné přičítat její pomatenosti vyvolané Filozofem. Jinak by přece byla musela vědět, že jí neprojde.

A přece na Dorinela vyzrála. Relebo se však ovládal natolik, aby vystihl nelogičnost v jejím tvrzení. Spolu s oběma dalšími Pozemšťany chtěla Gia de Moleonová zemřít. Jak tedy mohli vyhrožovat, že už nemohou odvrátit prakticky jistou otravu jedem? Kdo skutečně touží po smrti, nechce zpravidla žít dál. A že by Gia de Moleonová vydírala Posbie tím, že provede něco, po čem tolik prahne...? Ve skutečnosti si nepřála, aby jí to roboti překazili!

A kvůli tak logicky chatrnému triku musel zemřít Dorinel.

Zanedlouho přistál před domem Modan a vplul dovnitř. Byl sám a neměl žádný dopravní prostředek. Pro přepravu tří Terranců ani žádný nepotřeboval. Zahalil je ho poutacího pole a vystrkal je z domu. Relebo ho následoval, podrážděn tím, že ještě před chvílí Dorinelovi sděloval, že by byl bez něj bezmocný.

Také tento vlastně nemožný omyl syntronického mozku se dal přičíst na vrub vlivu bioplazmy. Velitel si uvědomil, že bio-komponenta má už zase nad ním víc moci,

než je ochoten si přiznat. Znamenalo to, že nyní záleží na každé vteřině.

„Letěl v třísetmetrové výšce vedle Modana, který před sebou tlačil tři Pozemšťany uložené v poutacím a antigravitačním poli. Mířili ke kosmodromu. Zoufale si přál, aby to s Modanem vydrželi.

Obletěli vnitřní Terranii a v dáli zakrátko uviděli světla vesmírného přístavu. Nebyl na něm žádný provoz, nepřistávaly a nevzlétaly žádné lodě ani kluzáky. Vypadalo to ještě přízračněji, než když na něm přistáli s pomocným člunem.

Zničte se! Váš život nemá smysl. Prožřete a eliminujte se! Nikdo na vás nečeká! naléhala na ně neustále bioplazma.

„Ale ano!“ vykřikl Relebo a ihned si uvědomil, že se chystá dopustit obrovské chyby - rozmlouvat s biokomponentou. Zaznamenal, jak ji to potěšilo a jak se chystá na nový, možná poslední útok. Přikázal Modanovi, aby letěl dál bez něj a přidal se k Illgenovi, Gabezovi a vysvobozeným. Trval na tom, aby odstartovali, i když on nedorazí ke člunu včas.

Modan potvrdil příjem a spustil naváděcí systém pro velitele.

Bioplazma zaútočila a Releba čekal nejužší boj v celé své existenci. Syntronika a biomasa se do sebe zarputile zakously 9 začaly zápasit. Vítězství se klonilo hned na tu, hned na onu stranu. Přesto byla bitva nerozhodná, protože plazma nebyla schopna přimět Releba, aby se zničil, a syntronikaji zase nedokázala potlačit natolik, aby ovládla celé vědomí. Byla to naprosto schizofrenní situace. Relebo se nemohl ani nouzově vypnout. Byl stejně bezmocný jako předtím jeho padlí soukmenovci. Zanedlouho zpozoroval, že už ani neletí. Ležel na tvrdé půdě a nehýbal se. Zato se mocně zachvěla zem.

Jeho senzory zaznamenaly umělou gravitaci a dolehl k němu mentální šum plazmových signálů, které mu sdělovaly, že se

nachází ve vesmíru na palubě fragmentárního člunu. A pak byla tma.

^ A ^

Když Relebo opět začal vnímat, vynořil se před ním z mlhavé šedi obraz Homéra G. Adamse. Zjistil, že je to jen hologram a že vedle sebe má ostatní Posbie, kteří se od něj pomalu odtahovali -jako kdyby na něm před ještě chvilkou něco kutili. Když si pomyslel, že mohl být předtím zcela bezmocný, vzbudilo to v něm spontánní nelibost, téměř zlobu.

Zloba!

„... .doufám, že mě už vidíš a slyšíš, Relebo,“ řekl Adams. „Už jsem nevěřil, že přece jen zvládnete úkol. O to víc mě těší, že jsou na palubě GILGAMESE Cistolo Khan, Gia de Moleonová, Paola Dašmaganová a ostatní, i když to stálo hodně -smrt tvých přátel. Truchlíme pro ně stejně jako vy.“

Relebovi se v téže chvíli vrátila paměť a opět se zcela ovládal. Telineer, Dorinel, Genswer - a Vladův partner Henneheg...

Smutek!

Relebo se zalykal děsivým pocitem, že je odpovědný za smrt čtyř Posbiů. Byl v šoku. Před jeho syntronickým zrakem se začaly odvíjet všechny události posledních dní - a když už hrozilo nebezpečí, že ho ochromí zármutek a hněv současně, pochopil, že opět funguje jeho biokomponenta.

Plazma a syntronika znovu splynuly vjedno. Plazma už nestála proti němu ani se nesnažila ho zabít, už nebyla naplněná touhou zemřít a dospět spolu s ním ke Go-eddě.

Byl svobodný!

Bolest ho skoro paralyzovala, byl by neupřímný sám k sobě, kdyby tvrdil, že je z toho nešťastný. Neexistoval už žádný antiskenovací štít, zmizela bionická uzávě-

ra. Byl opět na palubě BOXU-7443 a mimo dosah Filozofova vlivu. Mimo centrum Sluneční soustavy, v níž se všechny myšlenky inteligentních bytostí točily kolem umírání.

Dokázali to. Illgen dopravil pomocný člun zpátky a vysvobození Pozemšťané byli převezeni na GILGAMEŠ ještě v době, kdy se Relebo nacházel v mentálním šoku.

„Relebo,“ ozval se Adams, „slyšíš mě?“

Pohlédl Terranci do očí a přikývl. „Slyším a vidím tě,“ odpověděl. „Jak se daří osvobozeným?“

„Mizerně. Jsou stále ještě pod Filozofovým vlivem. Pořád na ně působí jeho sugesce. Doufáme, že se všichni vrátí do normálu. Přesto...“

„Přesto?“ vyhrkl Relebo.

Homér G. Adams zavrtěl hlavou a prohlásil. „Doufáme v to, ale jistě to nevíme. Vy se nyní vrátíte ke svému kmenovému svazu před 47 Tucani. Jsme vám velmi vděční. Třebaže budoucnost vypadá jakkoli temně a vaše oběť je strašlivá - dokázali jsme, že jsme schopni něco podniknout, byť v nepatrném rozsahu. Nikdy vám nezapomeneme, co jste pro nás udělali, Relebo. Hodně štěstí!“

Velitel odpověděl několika zdvořilými slovy, a když se rozplynul hologram Homéra G. Adamse na palubě fragmentální lodi, proseděl dlouhé minuty ve svém křesle a mlčel.

Nikdo se na něj neodvážil promluvit. Illgen, Modan, Gabezo a Vladda seděli vedle svého nadřízeného a rovněž truchlili pro padlé kamarády.

Pocity syntronicko-biologických robotů byly intenzivnější než srovnatelné emoce lidí a ostatních Galaktiků. Na rozdíl od nich však nebyli schopni prolít jedinou slzu.

Posbiové nepláčou.

Když se rozloučili s GILGAMEŠEM

a všichni čekali, až velitel naprogramuje zpáteční let k 47 Tucani, ozvalo se na velitelském můstku tiché mlaskání a pleskání způsobené velkými mokřými lívanci sunoucími se po hladké podlaze.

Vilíkové se vkradli nenápadně dovnitř, když překonali první velkou bolest a dovolili Posbiům, aby dostatečně dlouho truchlili pro zesnulé soukmenovce. Dostavili se ovšem pouze ti, jejichž páni a chráněnci přežili.

Vzápětí vztyčil Boober vysoko své teleskopické oko, aby přehlédl všechny Posbie, a spustil vodopád slz. Páchly hodně alkoholem.

„Okamžik vypadněte!“ vykřikl velitel. „Jinak se stane neštěstí!“

„Ale, Relebo!“ zapištěl Boober a přímo hypnotizoval svého partnera. „Nechceme vám nic vyčítat. Mlčí i Vilíkové, kteří přišli o své velké přátele. Opravdu vám nemíníme předhazovat, že jste nezodpovědně riskovali životy a máte na svědomí smrt svých druhů. Ne, trápíte se tím sami, a proto se nehodí vám to ještě připomínat. Jen byste měli vědět, že bychom vás za to mohli nenávidět a pokud byste...“

Relebo se otočil a spustil paralyzátor.

Epilog.

O dvacet hodin později hleděl Homér G. Adams do pronikavých šedých očí vrchní velitelky pozemšťanské flotily vyčkávající před sektorem 47 Tucani a mamě hledal slova.

„Jeden... tisíc?“ opakoval zajíkově po Fláme Gorbendové. „Hovoříš o... tisícovce článkovitých lodí?“

„Ano, Homére. Přesunuli je sem ze sektoru Magellanova mračna. Čekali jsme to.

Materializovalo se jich šest set ve třech svazech a spolu s předchozími nyní čekají...”

„Na co. Fláme?“ zasípal Adams.

Vrchní velitelka pokrčila rameny a odhrnula si modré vlasy z čela. „Jsem z toho stejně moudrá jako ty, Homére. Snad na nějaký signál, povel... každopádně na něco, co se nám rozhodně nebude líbit.“

Nositel buněčného aktivátoru si povzddechl.

Fláme Gorbendová se pousmála a řekla: „Však my to vypátráme. Přece bys neztrácel naději. Tolkandové jen prostě vyhráli první kolo. V příštím jim to nandáme. Hej, Nesmrtelný, to vy máte řídit svět!“

Adams se pokusil také o úsměv, ale příliš se mu nepovedl. „Takže Nesmrtelní, co?“ řekl zkroušeně. „Víš přece, že máme na palubě Mílu a Nadju Vandemarovy, ne?“

„Sám jsi mi to řekl, Homére,” odpověděla.

„Když jsme prosvítili mrtvolu, zjistili jsme, že nejspíš přišly o čip nesmrtelnosti. V levém rameni, kde ho měly, žádný není.“

„Ty myslíš v místě, odkud stoupaly spirálové galaxie...?“

„Ano, Fláme.“

„Potom pro nás nesmrtelnost vlastně nic neznamená,” prohlásila vrchní velitelka vzápětí. „Víš co, Homére? Je mi hrozně líto obou sester i tebe, když tě tak vidím. Na druhé straně jsem ale ráda, že nemám nic společného s tou vaší nesmrtelností. Jinak bych zřejmě už dávno neměla klidné spaní.“

Než Fláme Gorbendová skončila hovor, sdělila ještě Adamsovi, že BOX-7443 dorazil bez úhony zpátky a začlenil se do kmenové flotily.

Homér G- Adams seděl strnule v křesle a vřed osamělosti v něm bujel čím dál víc.

SVĚT PERRYHO RHODANA

Tolkandské záhady

Vzdychy když se Galaktikům podaří vyřešit jednu z mnoha záhad, jež obklopují tolkandské invazory, vyvstanou před nimi nové otázky a problémy. Nejnovější výprava Posbiů najeden ze světů, obsazených Tolkandy, alespoň přinesla poznatek, co vetřelci vlastně na těchto planetách hledávají a provádí.

Tolk'17, tak se jmenuje cíl expedice. Je to třetí planeta červeného obra, která nemá atmosféru ani -jak ukázala dálková analýza - významné zásoby surovin, natož vyšší formy života. Co tam tedy Tolkandové chtějí? Jistě, i na Tolku 17 se zřejmě nachází několik málo miliard tun nejrozumnějších rud a kovů. Protože ale nejde o příliš vydatná, spíš nepřístupná ložiska, nabízí se otázka, proč si Tolkandové nevybrali svět, kde by mohli těžit suroviny snáz.

Odpověď na ni je ohromující: Tol-

kandové si vyhlédli planetu prostě proto, že potřebují její půdu. Těží z povrchu obrovská množství materiálu, zdánlivě bez výběru, a vyrábějí z něj ve velkém hmotu, z níž se při bližším zkoumání vyklube něco na způsob potravy. Pro lidi není rozhodně lákavá a zdá se, že by ji ani nebyli schopni pozřít a strávit. Živí se jí ale snad tolkandské národy?

Pokud ano - co tedy invazoři pojídali, než se zmocnili světů jako Tolku 17 a začali těžit jejich bohatství? Je vysoce pravděpodobné, že tato potrava slouží zcela určitému účelu. Tolkandové ji potřebují, aby mohli postoupit dál...

Zatímco se dá uvažovat o tom, k čemu tyto živiny slouží, začíná se rýsovat ještě cosi jiného. Výpady Tolkandů do sektoru 47 Tucani zjevně sledují jiný záměr, než jim byl původně přisuzován - tedy

opatrřit si suroviny pro další vedení války. Jistě, musejí nějak opravovat a podle možností uvádět opět do provozu zasažené jeřatky, ale zatím nebyly nalezeny žádné stopy po tolkanském zbrojním průmyslu ani po kosmických opravárenských docích. Vetřelci se nikdy ne-usídlili na žádné dobyté planetě, zdá se, že nebudují zemědělství ani průmysl, jež by je zásobovaly.

Dokonce i o otrlých žoldáckých vojskách za třicetileté války, jež se řídila heslem „válka živi válku“ a plenila všude, kam vkročila, je známo, že se velmi pečlivě starala o přísun zásob. Mistrem v tomto oboru byl frýdlantský vévoda Albrecht z Valdštejna, který si ze svého českého panství dovážel meče, koně, děla a spoustu dalších potřebných věcí - a také to patřičně účtoval svému císaři. Zdá se však, že Tolkandové se zcela obejdou bez podobného „materiálního zabezpečení“, čímž velmi dráždí Galaktiky, kteří je tak nemohou oslabit tím, že by jim odřízli přístup k těmto zásobám.

Mezitím jsme se dozvěděli, že invazoři předtím, než se vrhli na Mléčnou dráhu, zpustořili jinou galaxii - Tolkandö - a vyhladili místní obyvatelstvo. Nežijí v ní tedy už ani Tolkandové. Kde ale potom postavili své lodě? Z jakého zdroje pocházejí jejich zbraně, pohonné systémy, skenovací záření a všechny ostatní prostředky, jež Tolkandové používají pro rozsáhlou invazi? Vypadá to, jako by neexistovalo cosi

jako tolkanská civilizace. Nemají světy, na nichž by pěstovali potraviny, žádné průmyslové ani obytné planety - zdá se, že jedinou vlastní všech tolkanských druhuje gigantická flotila. Šabazza - toto jméno se objevilo teprve před nedávném. Šabazza má zadávat Tolkandům úkoly, je to jakási „šedá eminence“ stojící v pozadí přepadu Mléčné dráhy.

Nehledě na otázku, kdo nebo co je Šabazza a proč si vybrala zrovna Mléčnou dráhu - byla to ona, kdo dal Tolkandům k dispozici víc než 200 000 kosmických lodí, které potřebují k invazi do Galaxie?

Pokud ano - a mnohé tomu nasvědčuje - lze z toho dále vyvodit, že za Šabazzou stojí průmyslová velmoc, jež je schopna vyvinout potřebné prostředky a úsilí. A co víc: Protože Goedda disponuje zcela svou vlastní vůli, musí Šabazza rovněž počítat s tím, že se moc tohoto stvoření a všech Tolkandů jednou obrátí proti ní samotné. Proto je schopna nejen vyslat 200 000 tolkanských jednotek včetně Goeddy do Mléčné dráhy - ale také musí umět v případě potřeby tuto obrovskou moc porazit...

Z tohoto pohledu lze situaci Galaktiků srovnat s postavením obyčejného smrtelníka, kterého čeká zápas s Míkem Tysonem - a který předem tuší, že potom se bude muset vypořádat s bojovníkem formátu nějakého Ertrusana či dokonce Halut'ana...